

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/3/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212227306
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7212227306.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Lenky Bowker, vo veci žalobcu A. B. C., nar. XX.X.XXXX, D., B. XX, zast. Advokátskou kanceláriou Bröstl & Čentík s.r.o., Košice, Rázusova 1, IČO: 50 560 611, proti žalovanému A. B. E., nar. XX.XX.XXXX, D., D. XX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. Patrik Holinga s.r.o., advokátska spoločnosť, Košice, Hlavná 25, IČO: 36 856 967, o zaplatenie 11 801,35 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 25Csp/146/2017 - 445 z 12.12.2017 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

- P o t v r d z u j e rozsudok.
- Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 11 801,35 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 11 801,35 eur od 1.10.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a že žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.1.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 25.9.2012 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil. Konštatoval, že vydal vo veci 28.11.2012 platobný rozkaz č.k. 42Ro/574/2012 -24, proti ktorému žalovaný podal včas odôvodnený odpor a ako sa k odporu vyjadril žalobca.

2.2.Ďalej súd uviedol, že rozsudkom č.k. 43C 15/2013-113 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 11 801,35 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 1.10.2012 do zaplatenia a k náhrade trov konania, že Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5Co 1000/2014-202 z 27.5.2015 zrušil rozsudok, čím ho odôvodnil a aké povinnosti uložil súdu po vrátení veci.

2.3.Poukázal na vykonané dokazovanie a uviedol, čo z jednotlivých dôkazov zistil a citujúc znenie § 266 ods.2, § 303, § 306 ods.1,2, § 307 ods.1, § 308, § 332 ods.2 Obchodného zákonníka, § 1, § 30, § 31, § 32 zák. č. 191/1950 Zb. uzavrel, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dlžník zo Zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1608/2006 uzatvorenej medzi veriteľom Tatra bankou a.s. Bratislava a dlžníkom Sloveco s.r.o. Košice z 15.3.2006 nesplnil v lehote splatnosti v zmysle Dodatkov dlh, (pričom dátum konečnej splatnosti bol dohodnutý k 31.7.2012) a to ani na základe Výzvy veriteľa z 1.8.2012 adresovanej dlžníkovi.

2.4.Z písomného vyjadrenia veriteľa Tatra banky a.s. Bratislava, ako aj svedka vyplýva vôľa veriteľa pri uzatvorení zmluvy o použití zmenky zabezpečiť pohľadávku F. C. z úverovej zmluvy z 15.8.2006 medzi Tatra bankou a.s. ako veriteľa a spoločnosťou Sloveco s.r.o. ako dlžníkom dvoma zabezpečovacími

inštitútmi, a to zmenkou, ako aj ručením v zmysle § 303 Obchodného zákonníka. Z vyjadrenia veriteľa - Tatra banky jednoznačne vyplynulo, že po tom, čo dlžník - spoločnosť Sloveco s.r.o. Košice na základe výzvy veriteľa neplnil, boli vyzvaní ručiteľia - v tomto konaní strany sporu, v zmysle bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky a následne záväzok zo Zmluvy o kontokorentnom úvere uzatvorenej medzi Tatra bankou a.s. ako veriteľom a spoločnosťou Sloveco s.r.o. Košice ako dlžníkom zanikol započítaním pohľadávky veriteľa voči pohľadávke žalobcu, pričom k započítaniu došlo na základe ručiteľského záväzku žalobcu podľa § 303 Obchodného zákonníka, ktorý bol ako samostatný zabezpečovací inštitút dohodnutý v Zmluve o použití zmenky.

2.5.Z obsahu bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky vyplýva, že ručiteľia avalistu v zmysle bodu 1.8 ručia podľa § 303 Obchodného zákonníka, nie za zabezpečenie pohľadávky (za svoje zmenečné ručenie), ale za zabezpečenú pohľadávku - definícia zabezpečovania pohľadávky sa nachádza v bode 1.2 Zmluvy o zmenke - v danom prípade ide o pohľadávky zo zmluvy o kontokorentnom úvere uzatvorenej medzi Tatra bankou a.s. a Slovecom s.r.o. Košice. Z obsahu Zmluvy o použití zmenky naopak zmenečné ručenie v zmysle § 30 a 31 Zákona zmenkového a šekového vôbec nevyplýva, nakoľko z celého obsahu predmetnej zmluvy nevyplýva vyhlásenie ručiteľov - avalistov, že uhradia zmenku v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Predmetom zmluvy je len dohoda o vyplňovacom práve, teda spôsobe použitia zmenky. Samotné zmenečné ručenie, teda vyhlásenie ručiteľov o plnení zmenky vyplýva len z obsahu Bianco zmenky. Pokiaľ teda ručiteľia - avalisti vyhlásili, že ručia v zmysle § 303 Obchodného zákonníka za zabezpečenú pohľadávku v súlade s touto zmluvou, teda so Zmluvou o použití zmenky, tak sa zaručili za ich jedinú povinnosť vyplývajúcu z vyššie uvedenej zmluvy, a to plniť v zmysle § 303 Obchodného zákonníka a nasledujúcich ustanovení upravujúcich ručenie zabezpečovanú pohľadávku, t.j. pohľadávku zo Zmluvy o kontokorentnom úvere v znení dodatkov k zmluve po tom, čo dlh z predmetnej zmluvy o úvere nesplní v lehote splatnosti samotný dlžník. Z obsahu Zmluvy o použití zmenky v zmysle bodu 1.8 nevyplýva povinnosť veriteľa predložiť zmenku na plnenie ručiteľom - avalistom a až následne vyzvať ručiteľov - avalistov na plnenie v súlade s § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Predpokladom pre plnenie podľa bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky je plnenie zabezpečovanej pohľadávky ručiteľmi, ktorí sú označení v predmetnom bode ako avalisti (na základe skutočnosti, že takto boli označení v záhlaví Zmluvy o použití zmenky), ak na základe výzvy veriteľa neuhradí zabezpečovanú pohľadávku dlžník. Bod 1.8 Zmluvy o použití zmenky teda nestanovuje povinnosť avalistu ručiť v zmysle § 303 Obchodného zákonníka za plnenie svojej povinnosti ako avalistu teda plniť veriteľovi po predložení riadne vyplnenej zmenky, ale povinnosť uhradiť na základe výzvy veriteľa pohľadávku za dlžníka po tom, čo dlžník na základe výzvy veriteľa túto zabezpečovanú pohľadávku neuhradí.

2.6.Nakoľko súd uzavrel, že v danom prípade žalobca ako ručiteľ plnil za celý záväzok v zmysle § 307 ods.1 Obchodného zákonníka, má voči žalovanému ako druhému ručiteľovi rovnaké práva ako spoludlžník. V danom prípade teda žalobca a žalovaný ako ručiteľia boli povinní plniť spoločne a nerozdielne (§ 293 Obchodného zákonníka) a v zmysle § 511 ods.1 Občianskeho zákonníka vzniklo žalobcovi plnením celého dlhu veriteľovi právo voči žalovanému ako ručiteľovi (spoludlžníkovi) požadovať úhradu podielu dlhu na neho pripadajúceho, teda úhradu polovice žalobcom zaplateného dlhu, preto súd v súlade s citovaným zákonným ustanovením zaviazal žalovaného na plnenie tak ako je uvedené vo výroku.

2.7.Tvrdenie žalovaného v záverečnej reči na pojednávaní 12.12.2017, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je bezpredmetný, nakoľko k úhrade dlhu zo strany dlžníka - spoločnosti Sloveco s.r.o. žalobcovi došlo, žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal a ani v tomto smere nenavrhol vykonať žiadne dôkazy, pričom súd v zmysle § 175 ods.2 CSP iné ako navrhované dôkazy nevykoná. Tvrdenie žalovaného, že započítanie pohľadávok veriteľa vo vzťahu k pohľadávke žalovaného došlo na základe ručiteľského vyhlásenia žalovaného v zmysle Všeobecných úverových podmienok k Zmluve o vedení jeho súkromného účtu, bolo vyvrátené vyjadrením samotného veriteľa Tatra banky a.s. z 10.7.2017, z ktorého vyplýva, že k započítaniu svojej pohľadávky na zaplatenie ručiteľského záväzku voči pohľadávke B. C. na vyplatenie finančných prostriedkov vo výške 23 602,71 eur došlo na základe ručenia v zmysle § 303 Obchodného zákonníka, obsiahnutého v bode 1.8 Zmluvy o použití zmenky, teda nie v zmysle ručiteľského vyhlásenia žalobcu obsiahnutého vo Všeobecných podmienkach k Zmluve o vedení účtu žalobcu. Okolnosť, že žalobca ako ručiteľ po splnení záväzku má právo požadovať plnenie od dlžníka v zmysle § 308 Obchodného zákonníka, nevyklučuje jeho právo uplatniť nárok na plnenie polovice splneného dlhu od spoluručiteľa. Žalovaný ako ručiteľ v zmysle bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky neručil za svoj záväzok podľa § 303 a nasl. Obchodného zákonníka za plnenie na základe zmenky, ale ručil za plnenie zabezpečenej pohľadávky na základe výzvy veriteľa po tom, čo dlh nesplnil dlžník na základe výzvy veriteľa. Okolnosť, že má plniť v zmysle bodu 1.8 Zmluvy o použití

zmenky na základe výzvy vyplýva aj zo samotného znenia predmetného bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky, v ktorej je uvedené, že výzvu na zaplatenie zabezpečovanej pohľadávky zašle veriteľ avalistovi písomne. Opačný výklad by bol nelogický, nakoľko veriteľovi vzniká po predložení zmenky dlžníkovi, ako aj avalistom, právo na vyplatenie zabezpečovanej pohľadávky už po predložení zmenky, pričom toto právo je priamo vymáhateľné súdnou cestou a nie je potrebné tento záväzok (plniť na základe zmenky) ešte zabezpečovať ďalším ručiteľským záväzkom. Opačná vôľa nevyplýva ani z vyjadrenia samotného veriteľa.

2.8. Zároveň samotný zákon zmenkový a šekový neobsahuje ustanovenia, ktoré by vylučovali popri ručení avalistu dohodnúť aj inú formu ručenia, napr. ručenie v zmysle Obchodného zákonníka a taktiež ručenie v zmysle Obchodného zákonníka (§ 303 Obchodného zákonníka) nevylučuje inú formu zabezpečenia záväzkov (napr. zmenku).

2.9. Keďže súd má za to, že vyhlásenie strán sporu ako ručiteľov podľa § 303 Obchodného zákonníka v bode 1.8 Zmluve o použití zmenky, je samostatným zabezpečením záväzku veriteľa a v zmysle Zmluvy o použití zmenky nie je podmienený použitím zmenky veriteľom, a to tak u dlžníka, ako ani u avalistov, nevyplnením a znehodnotením zmenky, aj jej vrátením dlžníkovi, nezanikla povinnosť ručiteľov plniť na základe výzvy veriteľa, a to v súlade s bodom 1.8 Zmluvy o použití zmenky. Výzva veriteľa adresovaná ručiteľom z 13.8.2012, aby plnili dlh zo Zmluvy o kontokorentnom úvere (keďže na základe výzvy veriteľa dlh neuhradil dlžník, spoločnosť Sloveco s.r.o. Košice); je v súlade s § 306 ods.1 Obchodného zákonníka a v súlade s bodom 1.8 Zmluvy o použití zmenky, keďže ručiteľia sa v zmysle predmetného bodu zaviazali, že uhradia dlh na výzvu veriteľa po tom, čo dlžník nezaplatí zabezpečovanú pohľadávku riadne a včas.

2.10. Považoval za irelevantné, či dlžník - spoločnosť Sloveco s.r.o. Košice ku dňu splatnosti záväzku zo Zmluvy o kontokorentnom úvere teda k 31.7.2012 mal dostatok finančných prostriedkov na účte, nakoľko veriteľovi zo Zmluvy o kontokorentnom úvere nevyplýva žiadna povinnosť zo Zákona zmenkového a šekového, ani z Obchodného zákonníka podľa ustanovení upravujúcich ručenia, skúmať, či dlžník má dostatok finančných prostriedkov v čase splatnosti úveru. V zmysle Zákona zmenkového a šekového je povinný dlžník, ako aj avalisti plniť veriteľovi po predložení riadne vyplnenej zmenky a v zmysle § 306 ods.1 Obchodného zákonníka, je veriteľ oprávnený sa domáhať splnenia záväzku od ručiteľov, ak dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej lehote, a to bez ohľadu na to, či dlžník má alebo nemá finančné prostriedky na krytie zabezpečovanej pohľadávky. Teda okolnosť, či dlžník mal finančné prostriedky v čase splatnosti záväzku nijako neovplyvňuje povinnosť žalobcu a žalovaného plniť na základe ručiteľského záväzku v zmysle bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky. Na základe uvedeného súd nevykonal dokazovanie oboznámením obsahu výpisu z účtu dlžníka - spoločnosti Sloveco s.r.o. Košice predloženého žalovaným v konaní, keďže vzhľadom na vyššie uvedený právny názor je tento dôkaz irelevantný.

2.11. Pokiaľ právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že doložená zmenka je preškrtnutá a sama o sebe hovorí, že bola použitá, pretože preškrtnutie zmenky znamená jej použitie, súd konštatuje, že v danom prípade bola vystavená blanco zmenka, ktorá nie je zmenkou, ale ide len o listinu, ktorá je zárodok zmenky. Až doplnením chýbajúcich náležitostí sa z blanco zmenky stáva zmenka s účinkami ex tunc, t.j. pozerá sa na ňu, ako by mala všetky náležitosti zmenky od počiatku, t.j. od jej uvedenia do obehu. Rovnaký názor zastáva aj súčasná zmenková judikatúra (uznesenie Vrchného súdu v Prahe z 26.5.2015 sp.zn. 5cm 103/2015). V danom prípade nedošlo k vyplneniu blanco zmenky, keďže na preškrtnutej blanco zmenke predloženej v konaní chýbajú údaje - mena, dlžná suma a splatnosť záväzku. Z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k plneniu na základe listiny, ktorá nie je zmenkou. Zároveň v konaní nebolo preukázané, že by riadne vyplnená zmenka bola predložená na plnenie dlžníkovi a ani samotným avalistom, ktorí by však aj na základe predloženej blanco zmenky neboli povinní plniť, keďže nemá náležitosti riadnej zmenky.

2.12. Z § 31 ods.1 Zákona zmenkového a šekového vyplýva, že ručiteľské vyhlásenie sa píše na zmenku alebo na príviesok zmenky. Príviesok je súčasťou zmenky. V danom prípade ručiteľské vyhlásenie avalistov bolo na blanco zmenke, teda účinnosť zmenečného ručenia mohlo nastať len po vyplnení blanco zmenky, keďže plnenie zo zmenečného ručenia je možné vymáhať len z ručiteľského vyhlásenia na riadnej zmenke. V danom prípade teda k zmene blanco zmenky na riadnu zmenku jej vyplnením nedošlo, a teda nedošlo ani k účinnému zmenečnému ručeniu.

2.13. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal spornosť výšky uplatnenej pohľadávky, z Dodatku č. 6 k Zmluve o kontokorentnom úvere vyplýva, že úverový rámec bol týmto dodatkom stanovený na sumu 24 000 eur, pričom suma, ktorú uplatnil veriteľ voči ručiteľovi - žalobcu predstavovala 23 540,73 eur. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by dlžník resp. ručiteľia uhradili veriteľovi Tatra banke a.s. vyššiu sumu ako veriteľom uplatnená suma z úverového rámca v zmysle vyššie uvedeného dodatku.

2.14. Pokiaľ žalovaný v odvolaní proti pôvodnému rozsudku súdu prvej inštancie namietal, že sa zo samotného znenia bodu 7.2.1 Zmluvy o kontokorentnom úvere je zrejмый úmysel zmluvných strán spravovať sa v Zmluve o použití zmenky právom, ktorým sa spravuje samotná zmenka, konštatoval, že z bodu 7.2.1 Zmluvy o použití zmenky takýto úmysel zmluvných strán nevyplýva. Zmluva o vyplňovacom práve je inomínatny kontrakt, keďže nie je v žiadnom súkromno-právnom kódexe právne regulovaná ako pomenovaný zmluvný typ. Obsah vyplňovacieho práva je teda daný obsahom zmluvy o vyplňovacom práve. V závislosti od charakteru záväzkového vzťahu medzi eminentnom blanco zmenky a majiteľom blanco zmenky, ide o obchodnoprávny záväzkový vzťah uzavretý podľa § 269 ods.2 Obchodného zákonníka, alebo o občianskoprávny vzťah uzavretý podľa § 51 Občianskeho zákonníka. V danom prípade vzťah medzi emitentom blanco zmenky a majiteľom blanco zmenky bol absolútny obchodnoprávny záväzkový vzťah - Zmluva o kontokorentnom úvere.

2.15. Ďalej súd citoval znenie § 365 Obchodného zákonníka účinného do 31.7.2012, § 369 ods.1 Obchodného zákonníka, účinného do 31.1.2013, § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. z. účinného od 1.2.2013, § 3 Vládneho nariadenia SR č. 87/1995 Z. z. účinného od 1.7.2010 a do 31.1.2013 a uzavrel, že medzi stranami sporu pre prípad omeškania spoluručiteľa uhradiť dlh ručiteľovi, ktorý uhradil celý dlh neboli dohodnuté úroky z omeškania, preto vychádzal z vyššie uvedených predpisov občianskeho práva a nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu žalobcovi a priznal žalobcovi úrok z omeškania v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, pretože žalovaný nereagoval na výzvu žalobcu na plnenie dlhu v lehote troch dní od doručenia výzvy zo 17.9.2012 (ktorá podľa kópie podacieho lístka predloženého žalobcom bola žalovanému doručovaná 17.9.2012).

2.16. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1,2 CSP a nakoľko žalobca v mal v konaní voči žalovanému plný úspech vo veci, v súlade s citovaným zákonným ustanovením rozhodol o práve na náhradu trov konania žalobcu tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

3.1. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný (č. I. 461-466), ktoré odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods.1 písm. f/ CSP), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods.1 písm. e/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods.1 písm. h/ CSP).

3.2. Poukázal na uznesenie sp. zn. č. 5Co/1000/2014-202 z 27.5.2015, v ktorom odvolací súd vyslovil právny názor (ktorý citoval). Súd prvej inštancie, aj napriek tomu, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods.2 CSP, tento názor trvalo nerešpektuje a rozhoduje účelovo a svojvoľne a tým rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozpor právneho názoru odvolaciu súdu a právneho názoru súdu prvej inštancie je zrejмый aj z odôvodnenia uvedeného v bodoch 22. až 30. napádaného rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, nie je náležite odôvodnené a výklad práva je taký, že popiera účel a zmysle príslušných zákonných noriem.

3.3. Z toho dôvodu zostávajú v platnosti odvolacie dôvody, ktoré uviedol v odvolaní zo 17.10.2014 k sp. zn. 45C 15/2013, ktoré však rozširuje o nasledovné dôvody: Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uvádza: „Z písomného vyjadrenia veriteľa Tatra banky a.s. Bratislava, ako aj svedka vyplýva vôľa veriteľa pri uzatvorení zmluvy o použití zmenky zabezpečiť pohľadávku F. C. z úverovej zmluvy z 15.8.2006 medzi Tatra bankou a.s. ako veriteľa a spoločnosťou Sloveco s.r.o. ako dlžníkom dvoma zabezpečovacími inštitútmi, a to zmenkou, ako aj ručením v zmysle § 303 Obchodného zákonníka. „Svedok vo svojej výpovedi uvádza, že nepozná presne skutkové okolnosti tohto konkrétneho prípadu a zároveň tvrdí, že pohľadávku Tatrabanky zabezpečovali ručením bankovou zárukou a zmenku použili len ako prostriedok na posilnenie vymáhateľnosti, keďže v prípade zmenky je kauzálny vzťah oddelený a zároveň tvrdí, že zmenka „nie je priamo zabezpečovacím prostriedkom" a „majú trošku inú povahu ako samotné zabezpečenie". Takisto vo svojej výpovedi uvádza, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá v Dodatku č. 6, čo však nie je pravda, nakoľko tento dátum konečnej splatnosti bol dohodnutý až v Dodatku č. 7 z 10.4.2012.

3.4. Zároveň Tatrabanka vo svojej Výzve na zaplatenie z 13.8.2012 uvádza nasledovný postup pri nesplnení záväzku: „V prípade, ak nesplníte Váš záväzok, bude Tatra banka a.s. oprávnená vyplniť v súlade so zmluvou Vami avalovanú blanco zmenku vystavenú Dlžníkom na rad Tatra banky, a.s. a zároveň bude oprávnená si uplatniť práva z takto vyplnenej zmenky, resp. bude oprávnená previesť uvedenú zmenku na tretiu osobu". Z toho vyplýva, že v prípade, ak by Tatra banka a.s. mala vôľu použiť inštitút ručenia podľa § 303 Obch. zák., tak by ho logicky mala použiť priamo v zmluve o kontokorentnom úvere č. 1608/2006 a uviedla ho v bode 7.1 Zabezpečenie celkovej pohľadávky veriteľa

a neskrývala tento inštitút do Zmluvy o použití zmenky, ktorá je uvedená v bode 7.2 Prostriedky posilnenia vymáhateľnosti celkovej pohľadávky veriteľa.

3.5. Vyjadrenia pôvodného veriteľa ako aj svedka sú v rozpore s Úplným znením všeobecných úverových podmienok a s podmienok zabezpečenia úverov Tatra Banky a.s. (ďalej len VUP) zo 17.2.2012, ktorý v bode 17.5 jasne hovorí: Ak veriteľ alebo garant podpisujú listiny...platí pre takého listiny a zmluvy v nich obsiahnuté nasledovné: výrazy a pojmy, ktoré sa používajú vo všetkých zmluvách, tvoriacich obsah listiny, sa použijú a budú vykladať s významom, s ktorým boli v listine použité prvýkrát, ak nie je v texte listiny uvedené inak. A ďalej: každá zo zmlúv obsiahnutých v listine zaniká dňom úplného zaplatenia pohľadávky veriteľa.

3.6. Prvýkrát pojem Zmenka sa použil v bode 7.2.1. Zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1608/2002, kde sa uvádza aj pojem bianko zmenka, na rad, avalovaná a aj pojem Zmluva o použití zmenky. Pojem Zmluva o použití zmenky priamo odkazuje na pojem bianko zmenka. Zo znenia tohto bodu Zmluvy, ktorý je nasledovný: 7.2 Prostriedky posilnenia vymáhateľnosti Celkovej pohľadávky veriteľa 7.2.1 Za účelom posilnenia vymáhateľnosti celkovej pohľadávky veriteľa budú uzatvorené nasledovné zmluvy a/alebo veriteľovi budú poskytnuté: a. bianko zmenka vystavená dlžníkom na rad veriteľovi avalovaná A. B. C. a A. B. E. a k nej prináležiaca Zmluva o použití zmenky, uzatvorená medzi veriteľom, dlžníkom, A. B. C. ako avalistom a A. B. E. ako avalistom. Z uvedeného nevyplýva vôbec vôľa uzavrieť ručenie podľa § 303 Obch. zák.. Zmluva o použití zmenky sa má uzavrieť len v súvislosti s použitím zmenky resp. jej vyplnením a nemá tam vzniknúť iný ručiteľský vzťah.

3.7. Súd prvej inštancie vôbec nevyhodnotil výpovede svedka a vyjadrenia pôvodného veriteľa vo vzťahu k VUP, nakoľko jednotlivé vyjadrenia (svedka alebo pôvodného veriteľa, prípadne žalobcu) sú v rozpore so VUP a sú vnútorne rozporné. Keďže následne pravdepodobne (žalobca ani pôvodný veriteľ nepredložil žiaden započítací titul v zmysle bodu 14.4. VUP) došlo k započítaniu pohľadávky veriteľa v zmysle bodu 14.3 VUP zo 17.2.2012 zo súkromného účtu žalobcu, tak potom už všetky ďalšie vyjadrenia pôvodného veriteľa, ktoré popierali správny procesný postup v zmysle Zmluvy o použití zmenky a je ich možné chápať ako účelové a v rozpore s predchádzajúcimi listinami.

3.8. Žalovaný žiadal vykonať dôkaz predložením kompletnej zmluvy o kontokorentnom úvere č. 1608/2002 (keďže v žalobe boli priložené iba torzá tejto zmluvy), ale súd tento dôkaz nevykonal v celosti, pretože pôvodný veriteľ predložil súdu samotnú zmluvu č. 1608/2008 vrátane dodatkov č. 1 - 7 s tým že dodatok č.6 a 7 nebol pôvodne priložený v žalobnom návrhu a doplnil sa súdom až na žiadosť žalovaného, keďže konečný dátum splatnosti úveru nebol dovtedy ničím podložený, ale VUP boli predložené v znení dodatku č. 1 zo 17.2.2012, avšak samotná zmluva o kontokorentnom úvere ako aj Zmluva o vyplnení zmenky odkazujú na znenie VUP zo 14.2.2002. Zároveň svedok B. G. H. vo svojej výpovedi uviedol, že existuje Zmluva o použití zmenky v znení jej dodatkov, ale žiaden dodatok k Zmluve o použití zmenky nebol žalobcom predložený. Týmto súd prvej inštancie došiel na základe takto vykonaného dôkazu k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3.9. Zároveň súd vôbec nevyhodnotil platnosť a účinnosť samotnej zmluvy o kontokorentnom úvere ani Zmluvy o vyplnení zmenky vo vzťahu k týmto VUP. V zmysle predložených VUP a to bodu 18.3.2. je veriteľ povinný doručiť oznámenie o zmene VUP podmienok Garantovi a následne ak Garant nesúhlasí s týmito podmienkami, tak veriteľ vyzve dlžníka a/alebo garanta na rokovanie o individuálnej zmene vzájomných práv. Akékoľvek oznámenia musia byť v písomnej forme. Keďže toto oznámenie žalobcovi ako garantovi nebolo doručené, nemohol sa k tejto zmene vyjadriť.

3.10. Žalovaný pristúpil k zmenkovému ručeniu z dôvodu, že v čase podpisu bol 50% spoločníkom v spoločnosti dlžníka a je logické, že po zmene vlastnickej štruktúry v spoločnosti dlžníka nebol dôvod v takom ručení zotrvať.

3.11. Zároveň žalovaný žiadal vykonať dôkaz predložením listín podľa čl. 6.1 zmluvy o kontokorentnom úvere, na ktoré má ako garant v zmysle bodu 18.4 VUP nárok, avšak ani tento dôkaz súd nevykonal s poukazom, že je toto bolo preukázané vyjadrením Tatrabanky a.s. z 28.11.2017, ktorá uvádza že bod 6.1 sa v zmluve o kontokorentnom úvere vôbec nenachádza. Svedok B. G. H. vo svojej výpovedi uvádza, že bod 6.1. v Zmluve o kontokorentnom úvere existuje. Súd prvej inštancie tento rozpor vôbec v odôvodnení neuviedol a ani ho nevyhodnotil.

3.12. Obdobne súd nevyhodnotil rozpor medzi výzvou Tatra Banky, a.s. z 13.8.2012 a jej neskoršími vyjadreniami, ktoré už postup uvedený vo výzve z 13.8.2012 neuvádzali.

3.13. Tvrdenie súdu prvej inštancie v odôvodnení, že žalovaný nenavrhol v konaní žiadne dôkazy, ktoré by mali preukázať úhradu pohľadávky dlžníkom - spoločnosťou Sloveco s.r.o., sa nezakladá na pravde (tu dokonca súd prvej inštancie uvádza v bode 24. odôvodnenia napádaného rozhodnutia nesprávny právny predpis § 175 ods. 2 C.s.p.), nakoľko „žalobca“ v celom konaní jednal žiadal predložiť účtovné záznamy spoločnosti SLOVECO s.r.o. a jednal sám predkladal verejné dostupné informácie (daňové

priznania, súvahy, výkaz ziskov a strát), ktorými preukazoval dostatok finančných prostriedkov dlžníka spoločnosti SLOVECO s.r.o na zaplatenie pohľadávky a bezpredmetnosť tejto žaloby. Aj napriek tomu, že žalovaný predložil súdu výpisy z bankových účtov dlžníka - najmä v ČSOB a.s, preukazujúce dlhodobú solventnosť dlžníka, súd tieto predložené dôkazy vôbec nevyhodnotil a dôkaz nevykonal.

Z predložených listín je zrejmé, že dlžník spoločnosť SLOVECO s.r.o. mala od času podpisu Dodatku č. 7 z 9.4.2012, ktorým sa len stanovil deň konečnej splatnosti na deň 31.7.2012 až do dňa konečnej splatnosti, len na svojich účtoch v I. J. zostatok vo výške presahujúci 160 000,00 €, čo znamená, že dlžník mal z čoho splatiť svoj dlh veriteľovi. Ak by to bola pravda, tak by došlo k porušeniu záväzkov dlžníka uvedené v bode 6.3 Dlžník sa zaväzuje bez predchádzajúceho písomného súhlasu Veriteľa a) neuskutočňovať žiadne podstatné zmeny na svojom majetku (nehnutelnosti, zariadenia, pohľadávky a pod). Ak by bolo pravdou, že pôvodný dlžník nemal dostatok majetku na úhradu pohľadávky veriteľovi, tak by sa to mohlo stať len s písomným súhlasom veriteľa. V tomto prípade by samotný veriteľ zodpovedal za vzniknutú škodu. V tomto prípade by došlo ku kurióznnej situácii, kde dlžník so súhlasom veriteľa nedokáže splniť svoju pohľadávku, ale vie, že ju vie splniť spoluručiteľ a tak dôjde k uspokojeniu veriteľa a poškodeniu spoluručiteľa.

3.14.Vzhľadom na to, že žalobca sa zákonnou cesiou stal veriteľom pôvodného dlžníka spoločnosti SLOVECO s.r.o. a zároveň je aj konateľom uvedenej spoločnosti a tak žalovaný ako ručiteľ nemá inú možnosť zistiť, či nedošlo k plneniu záväzku dlžníkom žalobcovi, ako žiadať o predloženie účtovných dokladov prostredníctvom súdu. Nie je vylúčené, že pôvodný dlžník už čiastočne alebo úplne uhradil resp. uhradí vzniknutú pohľadávku žalobcovi ako ručiteľovi a zároveň konateľovi, avšak žalovaný sa o tomto bezdôvodnom obohatení nemá ako dozvedieť. Podľa predložených účtovných dokladov mal pôvodný dlžník koncom roka 2012 väčší majetok, ako je žalovaná suma pohľadávky a zároveň nemá uvedenú takúto pohľadávku v účtovných dokladoch, tak jediným logickým vysvetlením je to, že došlo k úhrade pohľadávky pôvodným dlžníkom ručiteľovi, konateľovi, spoločníkovi a žalobcovi v jednej osobe. 3.15.Tento postup vyplýva z toho, že ručiteľ, ktorý uspokojil pohľadávku veriteľa, neoslobodzujú dlžníka od konečného vysporiadania dlhu. Postihovému nároku ručiteľa zodpovedá povinnosť dlžníka, aby nahradil ručiteľovi to, čo ten plnil veriteľovi a na čo bol pôvodne povinný dlžník sám. Z predloženej Súvahy z roku 2012 vyplýva, že hlavný dlžník eviduje záväzok voči spoločníkom vo výške 71 057 €, ale podľa Súvahy z roku 2013 došlo k jej zníženiu. Podľa poznámok k účtovnej uzávierke z roku 2013 hlavný dlžník neeviduje žiadne záväzky po lehote splatnosti. (V účtovnej závierke z roku 2013 je v položke nerozdelený zisk minulých rokov zaúčtovaný úbytok 33 332 eur). Ak neexistujú žiadne záväzky, tak potom muselo dôjsť k plneniu hlavného dlžníka ručiteľovi v plnej výške uhradenej sumy žalobcom. Žalobca opakovane tvrdí, že hlavný dlžník mu nezaplatil za pohľadávku, ktorú uspokojil namiesto hlavného dlžníka žalobca. Žalobca je zároveň spoločníkom a konateľom hlavného veriteľa. Nie je možné, aby zároveň hlavný dlžník neevidoval žiaden záväzok a zároveň žalobca tvrdí, že mu hlavný dlžník nenahradil to, čo plnil ako ručiteľ veriteľovi. Aj z toho dôvodu požadovali vykonať dôkaz predložením účtovných záznamov spoločnosti SLOVECO s.r.o. Súd prvej inštancie tento dôkaz nevykonal a ani nevyhodnotil rozpor medzi tvrdením žalobcu a listinnými dôkazmi.

3.16.V súvislosti s tým, že žalobca je konateľ a aj spoločník pôvodného dlžníka, je ako konateľ povinný v zmysle § 135a Obch. zák. vykonávať spoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a pri výkone svojej pôsobnosti nesmie uprednostňovať svoje záujmy pred záujmami spoločnosti. V prípade, že spoločnosti vznikla škoda, sú konatelia povinní túto škodu nahradiť. Z celého súdneho konania je zrejmé, že žalobca uprednostňuje svoje záujmy, záujmy ostatných spoločníkov a záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Je toho názoru, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal konaním žalobcu ako konateľa pôvodného dlžníka vo vzťahu k samotnému pôvodnému dlžníkovi a nevyhodnotil toto nezákonné konanie.

3.17.Žalovaný vyjadril dôvodnú pochybnosť ohľadne dôvodu zaúčtovania sumy 23 540,73 eur z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá bola zaúčtovaná z účtu žalobcu vedeného u veriteľa, nakoľko nebol predložený započítací prejav v zmysle bodu 14.4 VUP a takisto výška uvedenej zaúčtovanej pohľadávky je iná ako je výška poskytnutých prostriedkov v zmysle Zmluvy o kontokorentnom úvere v znení dodatku č. 6 a súd prvej inštancie vôbec neodôvodnil rozdiel týchto súm.

3.18.Žalobca má vedený aj súkromný účet v F. C., J., má podpísanú ďalšiu zmluvu o vedení účtu s F. J., súčasťou ktorej sú aj VUP, ktorými sa žalobca zaviazal v zmysle bodu 14.3 poskytnúť veriteľovi akékoľvek finančné plnenie.

3.19.Podľa jeho názoru, došlo k nesprávnemu postupu veriteľa pri vymáhaní pohľadávky a ten sa následne svojimi vyjadreniami snaží tento postup legalizovať. Správny postup veriteľa bol taký, že po neúspešnej výzve dlžníkovi malo nastúpiť zmluvné ručenie bankovou zárukou, potom v prípade neuspokojenia svojej pohľadávky mal veriteľ vyplniť bianko zmenku a následne si uplatňovať práva

z takejto zmenky voči dlžníkovi alebo avalistom. Veriteľ vychádzal zo svojho nesprávneho právneho názoru, že okrem zmenkového ručenia vzniká ešte aj iné ručenie, vidiac dostatok finančných zdrojov na účte žalobcu a tak nesprávne započítal svoju pohľadávku voči súkromnému účtu žalobcu (stiahol mu peniaze z účtu), tak aby došlo k uspokojeniu veriteľa. Na tento nesprávny právny názor, aj napriek uzneseniu odvolacieho súdu, sa odvoláva aj súd prvej inštancie, pričom úplne nepochopiteľne odôvodňuje názor nasledovne: „že k započítaniu svojej pohľadávky na zaplatenie ručiteľského záväzku voči pohľadávke B. C. na vyplatenie finančných prostriedkov vo výške 23 602,71 eur došlo na základe ručenia v zmysle § 303 Obch. zák., obsiahnutého v bode 1.8 Zmluvy o použití zmenky, teda nie v zmysle ručiteľského vyhlásenia žalobcu obsiahnutého vo Všeobecných podmienkach k Zmluve o vedení účtu žalobcu.“, avšak postup započítania musí byť v súlade so VUP. Nie je možné aby niekto si zaúčtoval svoju pohľadávku len tak, že príde do banky a vyhlási, že majiteľ účtu ručí podľa § 303 Obch. zák. a následne si vyberie peniaze z jeho súkromného účtu.

3.20. Alibisticky znie odôvodnenie súdu prvej inštancie: „Zároveň je irelevantné, či dlžník - spoločnosť Sloveco s.r.o. Košice ku dňu splatnosti záväzku zo Zmluvy o kontokorentnom úvere teda k 31.7.2012 mal dostatok finančných prostriedkov na účte, nakoľko veriteľovi zo Zmluvy o kontokorentnom úvere nevyplýva žiadna povinnosť zo Zákona zmenkového a šekového, ani z Obchodného zákonníka podľa ustanovení upravujúcich ručenie, skúmať, či dlžník má dostatok finančných prostriedkov v čase splatnosti úveru.“

3.21. Táto povinnosť je stanovená priamo v Zmluve o kontokorentnom úvere v znení Dodatku č. 4, kde sa hlavný dlžník zaviazal jednak realizovať celý svoj platobný styk prostredníctvom účtu vedeného v F. J. (čo hlavný dlžník nedodrжал, porušil hrubo týmto zmluvu o kontokorentnom úvere a veriteľ o tom vedel) a jednak priemerný minimálny súčet došlých platieb na účet hlavného dlžníka za tri po sebe idúce mesiace nemá klesnúť pod sumu 95 000,00 €. Koncom roka 2012 bol ukazovateľ - Celková likvidita v zmysle bodu 6.1 písm. c) ods. ii. vo výške 62% a podľa zmluvy mal byť minimálne vo výške 140%. Veriteľ mal vedomosť o tom, že hlavný dlžník porušuje zmluvu o kontokorentnom úvere minimálne v bodoch č. 6.1 písm. a) a c), avšak nevykonal žiadne kroky na zabránenie vzniku škody. Žalovaná má za to, že pôvodný veriteľ zodpovedá za škodu, ktorú nespĺnením tejto povinnosti ručiteľovi spôsobil.

3.22. Vyššie uvedeným odôvodnením súdu prvej inštancie došlo jednak k porušeniu pokynov daných odvolacím súdom, ktorý nariadil vykonanie dokazovania za účelom zistenia, či v čase splatnosti kontokorentného úveru disponoval dlžník dostatočným množstvom prostriedkov, aby mohol pohľadávku zaplatiť a jednak nevykonal dôkaz predložením výpisov z účtov hlavného dlžníka ku dňu splatnosti kontokorentného úveru tak, ako to navrhoval žalovaný. Vzhľadom na to, že tento dôkaz súd prvej inštancie nevykonal, nemohol ho ani vyhodnotiť postupom podľa § 132 O.s.p..

3.23. Odôvodnenie súdu prvej inštancie „Okolnosť, že žalobca ako ručiteľ po splnení záväzku má právo požadovať plnenie od dlžníka v zmysle § 308 Obchodného zákonníka, nevylučuje jeho právo uplatniť nárok na plnenie polovice splneného dlhu od spoluručiteľa“ je v rozpore s právnym názorom uvedenom v uznesení Ústavného súdu SR I. ÚS 394/2015 „Ustanovenie § 308 Obchodného zákonníka upravuje nadobudnutie práv ručiteľa po splnení záväzku. Ručiteľ na základe tohto ustanovenia nadobúda práva veriteľa. Predmetným ustanovením je teda riešený vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom. Obaja povinní, ktorí vystupujú v tomto exekučnom konaní sú teda ručiteľmi hlavného dlžníka.... § 308 Obchodného zákonníka však nemožno aplikovať na vzťah medzi dvoma ručiteľmi, a teda povinný v 1/ rade nenadobudol práva veriteľa voči povinnému v 2/ rade ako totiž už bolo uvedené, povinný v 2/ rade nie je hlavným dlžníkom ale je ručiteľom hlavného dlžníka, a teda nedošlo... k nadobudnutiu práv veriteľa povinným v 1/ rade voči povinnému v 2/ rade Úvahy okresného súdu o aplikácii § 308 Obchodného zákonníka vo vzťahu ručiteľ - dlžník a taktiež jeho úvahy o neaplikovateľnosti tohto ustanovenia vo vzťahu medzi dvoma ručiteľmi tohto istého dlžníka sú racionálne, konzistentné a zjavne vychádzajú nielen z doslovného gramatického výkladu citovaného ustanovenia („Ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa...“), ale aj z kogentného charakteru tohto zákonného ustanovenia (§ 263 ods.1 Obchodného zákonníka). Citované zákonné ustanovenie totiž explicitne upravuje subrogáciu po splnení ručiteľského záväzku iba vo vzťahu medzi ručiteľom a dlžníkom, teda nie medzi viacerými ručiteľmi dlžníka navzájom. Navyše, ide o kogentnú normu, od ktorej sa nemožno odchýliť ani dohodou strán.“ Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že medzi žalobcom ako spoluručiteľom, ktorý plnil a žalovaným ako spoluručiteľom, ktorý neplnil neexistuje žiaden vzťah a je úplne jedno, či by tento spoluručiteľský vzťah mohol vzniknúť na základe § 303 Obch. zákonníka alebo na základe zmenky. Vzťah vzniká len medzi ručiteľom, ktorý plnil a hlavným dlžníkom t.j. žalobca A. C. sa stal veriteľom spoločnosti Sloveco s.r.o. a voči tejto spoločnosti si mal uplatniť svoju pohľadávku.

3.24. Ak hlavný dlžník prostredníctvom konania svojho konateľa uviedol pôvodného veriteľa do omylu, tak vlastne pôvodnému veriteľovi spôsobil škodu, za ktorú zodpovedá. Ak však ako ručiteľ a konateľ

zároveň, uhradil pôvodnému veriteľovi škodu, ktorú spôsobil pri výkone svojej pôsobnosti, tak sa to dá posudzovať aj ako realizácia zodpovednosti konateľa v zmysle § 135a Obch. Zákonníka.

3.25.S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania alebo alternatívne vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie na uplatnil si trovy odvolacieho konania.

4.1.Zároveň v prílohe pripojil Vyjadrenie žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Košice II, sp. zn. 25Csp/146/2017- 445 z 12.12.2017, ktorý ho považuje za nezákonný súd nárok žalobcu nesprávne právne posúdil a taktiež nevykonal dôkazy (podstatné) nim navrhované.

4.2.Predovšetkým uviedol celú genézu vzniku uvedeného dlhu spoločnosti Sloveco s.r.o. Jeho dlhodobé nezhody s žalobcom boli riešené aj obchodnými súdmi, kedy bol nútený podávať žaloby na spoločnosť a trestné oznámenia na žalobcu, ktorý ho podvodne a prefíkane zbavil majetku a jeho manželku ako účtovníčku s podozrením sprenevery veľkého obnosu firemných finančných prostriedkov v prospech vlastnej osoby.

4.3.Pri konečnej splatnosti kontokorentného úveru došlo zo strany žalobcu vo funkcii konateľa k cieľnému zneužitiu jeho postavenia v spoločnosti, keď úmyselne zatajil, že dlžník spoločnosť Sloveco s.r.o je dostatočne solventná na to, aby splatila svoj dlh voči veriteľovi Tatra banke a.s., ale napriek tomu žalobca nevykonal splatenie dlhu.

4.4.Súd v tomto konaní vykonal siahodlhé (ale nepodstatné) dokazovanie. Súdu vôbec nechýbali ani dokumenty k zmluve, ako boli posledné dodatky ku zmluve o kontokorentnom úvere a to Dodatok č. 6 a 7, ktoré žalobca úmyselne nedal do spisu a o ktorých sa dozvedeli len na základe výpovede svedka B. G. H. z Tatra banky a.s., na čo žiadal súd o ich zabezpečenie. Súd vôbec nezabezpečoval dôkazy o solventnosti dlžníka, doplnil len povrchne časť výpisov, ktoré boli nepodstatné a dôležité dôkazné výpisy z ČSOB a.s za obdobie 04-07/2012, ktoré opakovane žiadali zabezpečiť (písomne aj ústne), súd plne ignoroval.

4.5.V súvislosti s kontokorentným úverom (rozpísaný na str.7 rozsudku bod 13) doplnil, že Tatra banka a.s. postupne znižovala výšku úveru z dôvodu, že spoločnosť Sloveco s.r.o. postupne znižovala obraty na účte vedenom v Tatra banke a.s., lebo žalobca vtedy to tak chcel a zámerne použil iný, pasívny firemný účet a to v ČSOB a.s., aby všetky obchodné prevody a obraty presunul na tento účet (hrubé porušenie zmluvy s veriteľom) a tým zatajil skutočné aktíva dlžníka v rokoch 2010-2012 pred veriteľom, preto Tatra banka a.s. pristúpila na základe Dodatku č.7 k úplnému zaplateniu dlžnej sumy 23 540,73 eur do 31.07.2012. Je potrebné podotknúť, že žalobca dlžnú sumu 23 540,73 eur nezaplatil dobrovoľne, ale Tatra banka a.s. si uvedenú sumu stiahla z osobného účtu žalobcu, ktorý ho mal v tejto banke na základe ručiteľského vyhlásenia.

4.6.V konaní preukázal, že žalobca pred súdom klamal, keď o.i. v svojom písomnom vyjadrení z 20.04.2015 k jeho odvolaniu sa voči rozsudku OS KE II z 8.9.2014 tvrdil, že stavy na bankovom účte dlžníka Sloveco s.r.o. nemajú vypovedaciu hodnotu a podliehajú bankovému tajomstvu ako aj, že nemožnosť splatenia potvrdil pre firmu Sloveco s.r.o. po vykonaní auditu aj samotný audítor, ktorý v skutku nevykonal v účtovnom období 2010- 2012 žiadny audit a takáto správa audítora vôbec neexistuje, čo je znakom, že žalobca vedome zavádza súd.

4.7.Preukázal taktiež, že žalobca pred súdom klamal, keď uviedol, že spoločnosť Sloveco s.r.o. v čase splatnosti kontokorentného úveru nemala finančné prostriedky. Pravdou je len to, že na účte dlžníka v F. C. J. neboli finančné prostriedky, ale v ČSOB a.s. mala spoločnosť dostatok finančných prostriedkov na uhradenie dlhu. Do spisu doložil výpisy z účtu spoločnosti v ČSOB a.s. za obdobie od 1.4. do 31.7.2012 (splatnosť úveru podľa Dodatku č.7), na ktorom sa nachádzali finančné prostriedky od 25 000 eur až do 168 000 eur. Nevie prečo konateľ a majiteľ spoločnosti Sloveco s.r.o. a zároveň žalobca v tomto konaní neuhradil dlh z finančných prostriedkov spoločnosti Sloveco s.r.o. z účtu v I. J., vysvetlením môže byť len, že vopred kalkuloval v svoj osobný profit. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co1000/2014-202 z 27.5.2015 o vrátení veci, ktorý medzi iným uložil prvostupňovému súdu zisťovať, či v čase splatnosti kontokorentného úveru disponoval dlžník dostatočným množstvom finančných prostriedkov. Napriek tomu prvostupňový súd sa vôbec výpismi z účtu v ČSOB a.s. spoločnosti Sloveco s.r.o. nezaoberal, pri hodnotení vykonaných dôkazov na to vôbec neprihliadal napriek tomu, že to bolo uložené odvolacím súdom.

4.8.Dal aj do pozornosti svoje stanovisko k sporu, ktoré ústne vypovedal na pojednávaní 26.10.2017 a ktoré nebolo zaznamenané do zápisnice, takže vtedy obsah svojej výpovede krátkou cestou predložením dôkazov a stanoviska z 25.10.2017 doložil súdu na záver tohto pojednávania, čo je tiež prejav, že prvostupňový súd ignoroval jeho osobnú výpoveď.

4.9. Na margo veci ešte doplnil, že žalobca mal v skutku žalovať dlžníka a nie jeho, ako aj že žalobcovi bola suma 23 540,73 eur už dávno uhradená spoločnosťou Sloveco s.r.o., lebo v tejto spoločnosti je stále konateľom, ekonomickým riaditeľom a väčšinovým majiteľom, konateľom je aj jeho syn a manželka účtovníčkou, spoločnosť je vyslovene rodinnou firmou a táto spoločnosť naďalej podniká. S rozsudkom nesúhlasí, pretože ho v plnej miere poškodzuje, uvádza nesprávne výklady, súd nezabezpečil potrebné dôkazy a týmto je voči nemu nespravodlivý, vzhľadom aj na skutočnosť že tento spor je zo strany žalobcu vykonštruovaný a nemorálny s cieľom ho poškodiť a vymôcť odo neho neoprávnené finančné prostriedky. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol odvolaciemu súdu predmetný rozsudok zamietnuť.

5.1. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca (č. l. 476 - 477), ktorý na margo konštatovania žalovaného, že „ponecháva v platnosti odvolacie dôvody“ z predchádzajúceho odvolania, uviedol, že ide postup, ktorý nemá oporu v procesných predpisoch, preto sa vyjadril len k aktuálnemu odvolaniu, ktorým je vymedzený predmet odvolacieho konania.

5.2. Na prvom mieste žalobca uviedol, že prvoinštančný rozsudok považuje za vecne správny a za náležité odôvodnený. Vyjadrenie žalovaného, že je nepreskúmateľný či arbitrárny považuje za účelové. Rovnako podľa jeho názoru nedošlo k odklonu od právneho názoru odvolacieho súdu, lebo prvoinštančný súd vychádzal z jeho pokynov a svoje závery formuloval na základe doplneného dokazovania.

5.3. Interpretácia úverovej dokumentácie resp. výpovede svedka (zamestnanca Tatrabanky a. s.) zo strany odvolateľa je tendenčná - žalovaný ich interpretuje spôsobom „ako mala správne postupovať Tatrabanka pri tvorbe zmluvných dokumentov obsahovať“, čo je neprípustný spôsob hodnotenia dôkazov a výkladu právnych úkonov. Žalobca opätovne zdôraznil, že v danom prípade zmluvná strana, ktorá tvorila obsah zmluvy podala svedectvo o výklade resp. obsahu tohto právneho úkonu, čo žalobca vzhľadom na § 266 Obchodného zákonníka považuje za rozhodujúci dôkaz. Tvrdenie žalovaného o tom, že po zmene vlastníckej štruktúry nebol dôvod v takomto ručení zotrvať, resp. to čo sa tým snaží naznačiť žalovaný, považuje žalobca za absurdné, pretože je vecou spoločníka opúšťajúceho spoločnosť, akým spôsobom si upraví existujúce vzťahy - vo vzťahu k predmetu tohto sporu je táto otázka bez právneho významu a je nepochybné, že existoval ručiteľský vzťah žalovaného.

5.4. Ako bolo opakované v spore žalobcom uvedené, majetkový stav hlavného dlžníka je z pohľadu uplatnenia ručiteľských nárokov irelevantný. Podľa právnej úpravy je pre hlavného dlžníka rozhodujúcim predpokladom pre uplatnenie ručenia výlučne to, či v lehote splatnosti došlo k úhrade primárneho dlhu - požiadavka skúmania solventnosti hlavného dlžníka, tak ako je formulovaná žalovaným, predstavuje úplný odklon od podstaty inštitútu ručenia a jeho ustáleného ponímania. Opakované poukazovanie na (zdôraznil, že úplne účelovo interpretovaný) majetkový stav spoločnosti SLOVECO s.r.o. je úplne bezpredmetný.

5.5. Opakované tvrdenia žalovaného o tom, že žalobca postupoval ako konateľ spoločnosti Sloveco s.r.o. v rozpore s § 135a Obchodného zákonníka, sú nepodložené a nemajú vecnú súvislosť s predmetom sporu - je potrebné uviesť, že do dnešného dňa nebol voči žalobcovi uplatnený žiadny nárok podľa citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka.

5.6. Dokazovanie bolo v spore, podľa jeho názoru, vykonané v celom potrebnom rozsahu - z odvolania ani zo samotných návrhov na vykonanie dôkazov nie je žalobcovi zrejmé, čo malo byť niektorými návrhmi na dokazovanie docielené, súd, podľa jeho názoru, skutkový stav ustálil v potrebnom rozsahu a pri dokazovaní postupoval účelne a s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol resp. rozsudok ako vecne správny potvrdil; a súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania.

7.1. Súdu súčasne predložil vyjadrenie samotného žalobcu (č.l. 478-479), ktorý uviedol, že žalovaný A. B. E., 17 - rokov spoločník vo firme Sloveco, s. r.o. sa opakované stavia do polohy ukrivdeného. V skutočnosti sa jedná o človeka, ktorý v najťažších časoch, aké kedy firma Sloveco. s.r.o. prežívala, v čase vypuknutej svetovej hospodárskej krízy, keď firma od roku 2008 mala stále menej zákaziek a tie klesli až na úroveň 10% pôvodného rozsahu a bola v mínuse cez 2 000 000,- Sk, resp. 66 000,- €, namiesto toho aby si vysúkal rukávy a začal robiť na 300% ako to urobil on, on si udelil 8.3.2010 dva roky prázdnin a ušiel ako tie povestné potkany z potápajúcej sa lode. Na všetko sa vykašľal, s firmou ani s nim nekomunikoval, hoci si ponechal firemný mobil, auto zn. AUDI A6, notebook, pečaťku a iné. Doporučenú poštu, „zásadne“ nepreberal - dokonca ani keď ho navštívili osobne s notárkou a všetkými neprevzatými zásielkami. Neskôr zistil, že si svoj náhly, nijako nesignalizovaný odchod zákerne a dôkladne vopred pripravil, keď rok vopred, t.j. v priebehu roku 2009 sa spojil so skupinou zaoberajúcou sa likvidáciou sro-čiek a pripravil veci tak, aby sa mohol na jeho úkor striasť svojho ručiteľského záväzku na predmetný

kontokorent firmy Sloveco, s.r.o. v Tatra banke a to prepísaním svojho nehnuteľného majetku na dcéry s právom jeho doživotného užívania a vyčistením svojich účtov v F. C. - o čom ho „zabudol“ informovať a na páde firmy navyše chcel dobre zarobiť.

7.2.V spomínaný marcový pondelok roku 2010 neprišiel do práce a okolo obeda ho mobilom zavolať na stretnutie do Galérie, kde mu oznámil svoje rozhodnutie definitívne vo firme skončiť. Vzhľadom na aktuálny krízový stav firmy a jeho šok z jeho nečakaného rozhodnutia, sa mu snažil toto rozhodnutie opakovane vyhovoriť s tým, že treba firmu teraz podržať a prekonať hluché obdobie - mali za sebou úspešné roky a teda aj dostatok im obom systémom 50/50 vyplatených prostriedkov na prefinancovanie hluchého jarného obdobia, čo už urobili neraz predtým. Ich firma je totiž zameraná na sezónne oblasti stavebníctva, import stavebných výrobkov, systémov a materiálov. Nepochopiteľne však trval na svojom okamžitom odchode a navyše požadoval za svoj podiel vo firme 2 000 000,- Sk/66 387,84 €, čo bola zhodou okolností obdobná čiastka, aká bola s mínusovým znamienkom na ich účte. S touto ponukou nemohol súhlasiť, nakoľko by to z mínusu 2 000 000,- Sk bol pre neho so stavom firemného účtu mínus 4 000 000,- Sk a za túto nehoráznú cenu by mu ostala akurát stratová firma s jej 9 zamestnancami a nejasnou budúcnosťou. Jeho stanovisko bolo: Dajme firmu dokopy a potom riešme odpredaj jeho podielu. Spoločne to určite ľahšie zvládneme, s čím zase nesúhlasil on.

7.3.To ešte netušil, čo ďalšie „obžalovaný“ pre neho pripravil. Koncom roka 2008 zrealizoval kompletnú dodávku strechy na Podhradovej pre firmu VHX, s.r.o. jeho spolužiaka A. E. K. za 8 273,91 €. Tieto peniaze nikdy nedošli do pokladne ich firmy, hoci je dôvodné podozrenie, že „obžalovaný“ ich prevzal - zistenie vyšetrovateľa polície. „Obžalovaný“ sa o vrátenie, resp. vyplatenie týchto peňazí firme Sloveco, s.r.o. nikdy nezaujímal. Firma VHX, s.r.o. je v likvidácii a má bezpočet dlhov.

7.4.Ďalšie prekvapenie nasledovalo, keď firme Sloveco, s.r.o. na prelome apríl/máj 2010 F. C. z ničoho nič zablokovala firemný účet. Bolo to na základe výlučne „obžalovaného“ akcie na zabezpečenie neobvyklého ručenia našou firmou Sloveco, s.r.o. za faktoring medzi firmami Kobra SK, s.r.o. a Kaping, s.r.o. na 96 000,- €, kde faktoringové zmluvné strany nedodržali svoj záväzok voči banke a tá pristúpila k zablokovaniu účtu ručiteľa, teda firmy Sloveco, s.r.o. Po cca. 2 týždňoch vybavovačiek sa nakoniec podarilo účet odblokovať, ale to všetko už poznačilo dobré meno fy. Sloveco, s.r.o. a Tatra banka ju preradila medzi rizikové.

7.5.Začiatkom júna 2010 prišiel ďalší šok v podobe Príkazu na začatie exekúcie postihnutím spoločenského podielu „obžalovaného“ vo firme Sloveco, s.r.o. voči J. E. na 67 881,95 € vrátane poplatkov od exekútora JUDr. Jána Ondáša s poučením na zadnej strane, že doručením exekučného príkazu zaniká účasť povinného v obchodnej spoločnosti a exekúcia má rovnaké účinky ako zrušenie jeho účasti v spoločnosti súdom, na základe čoho „obžalovaného“ Obchodný súd v Košiciach vymazal z obchodného registra. Keďže firma bola v mínuse, exekútor jej nemal čo zobrať. Tým, že exekútor preveroval firemné účty o.i. aj v F., firma Sloveco bola definitívne presunutá do retailovej = rizikovej skupiny, čo vlastne naštartovalo snahu Tatra banky o urýchlené splatenie a zrušenie predmetného kontokorentného úveru firmy Sloveco, s.r.o., ktorá v tom čase bola v mínuse r. namiesto toho, aby firmu spoločne konsolidovali ako sa patrí na férových spoločníkov, musel tak robiť zo svojich súkromných prostriedkov iba on.

7.6.Namiesto toho, aby si plnil svoje základné povinnosti spoločníka firmy Sloveco, s.r.o., začal jeho, celú jeho rodinu i zamestnancov firmy vláčiť z titulu záľahy ním vyfabulovaných klamlivých obvinení a udaní na žalobcovu osobu a jeho rodinu po priestupkových oddeleniach Obvodného úradu Košice, cez políciu až po kriminálku. Všetky jeho nehorázne klamstvá boli vyšetrené a uzavreté ako účelovo vyfabulované a bezpredmetné. O jeho tiež „charaktere“ svedčí aj jeho pokus o použitie falošného „krčmového“ svedka, ktorý mu mal dosvedčiť, že mu ublížil na zdraví, no vyšetrujúci policajti zo zdravotných záznamov „obžalovaného“ zistili, že predmetné zranenie si spôsobil sám pred nedávnom na lyžovačke ... 7.7.Napriek veľkému záujmu obžalovaného „pracovať“, do roku 2017 nemá žiadnu informáciu o tom, že by už niekde aj skutočne pracoval. Ak bol skutočne taký zlý ako ho opisuje, nech si spomenie na moment, keď za nim po svojich 2-ročných prázdninách prišiel s údivom, že ešte existuje a prosil ho o to aby ho zobral späť... Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj vysoko odborný a faktografický rozsudok Okresného súdu Košice II. navrhol odvolaciemu súdu tento rozsudok potvrdiť v celom rozsahu.

8.1.K vyjadreniu žalobcu dal žalovaný (č.l. 498 - 500) nasledovné osobné stanovisko: I keď žalobca uvádza, že sa vyjadruje voči Prílohe odvolania žalovaného, vyjadrením žalobcu zo 7.2.2018 nebol nijakým spôsobom vyvrátený ani spochybňovaný obsah jeho tvrdení uvádzaných v prílohe k odvolaniu sa voči rozsudku Okresného súdu Košice II, z 12.12.2017, sp.zn. 25Csp/I 46/2017- 445, čo znamená, že žalobca plne potvrdzuje jeho tvrdenia z prílohy.

8.2. Žalobca sa venuje ako obvykle intrigárskemu ohováraníu, nevyjadril sa vôbec k meritu veci, ku samotnému kontokorentnému úveru, ktorý poskytla ako veriteľ Tatra banka a.s. dlžníkovi spoločnosti Sloveco s.r.o., k tomu, že každoročne sám zodpovedne podpisoval za dlžníka dodatky k zmluve s dohodnutím výšky úverových rámcov a povinných obrátov, prečo nepriložil už na začiatku k sporu len nedávno nim do spisu vyžiadané Dodatky zmluvy č.6 a 7 a podpisom Dodatku č.7 z 9.4.2012 predĺžil termín splatenia úveru do 31.7.2012 a prečo ako konateľ nezaplatil za dlžníka konečný dlh.

8.3. Dlž voči veriteľovi vznikol hlavne, dvojročnou pracovnou pasivitou samotného žalobcu aj so svojim synom, ktorí boli už nekontrovaní štatutári za dlžníka, špekuláciami s odplavovaním financií mimo firmu ako aj s úmyselným prehodnením obchodných obrátov mimo sledovania stavu financií veriteľom, čím preukázal, že od roku 2010 dlžník v zastúpení žalobcu permanentne veriteľa klamal.

8.4. Žalobca sa stále vyhýba vyjadriť k tomu, že dlžník bol nespochybniteľne solventný, keď mal na bankovom účte v I. J. v období konečnej splatnosti preukázateľne dostatok finančných prostriedkov (od 25 000 do 168 000 eur) na to, aby dlh v sume 23 540,73 eur úplne zaplatil. Všetky potrebné dôkazy k tomuto, on na pojednávaní 26.10.2017, ako aj pred tým do spisu doložil. Žalobca v pozícii majoritného majiteľa a konateľa tento dlh nezaplatil preto, lebo sám to tak chcel, keďže to proti nemu dlhodobo pripravoval a tak veci zariadil, aby už nemal žiadny vplyv ani kompetencie u dlžníka (nezákonnými uzneseniami valných zhromaždení) a tak, aby mohol od neho následne neoprávnené vymáhať polovicu dlhu za dlžníka, čo sa stalo jeho cieľom v tomto spore.

8.5. Celá žaloba je vykonštruovaná a vyjadrenia žalobcu sú opakovane zavádzajúce, klamlivé a nečestné, celé jeho konanie považuje za zákerné a neospravedliteľné. Vyprosí si taktiež u žalobcu úmyselne v jeho prílohe uvádzané pomenovanie jeho osoby nie žalovaný, obžalovaný, ako aj iné narážky v zmysle, dôvodné podozrenia a pod. Obžalovaný je v skutku on, z čoho ho uznal právoplatným rozsudkom Okresný súd Košice II sp.zn. 35Cb/148/2010 z 11.04.2011 a čo potvrdil aj odvolací súd a toto rozhodnutie Okresného súdu Košice II bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu, sp.zn. 4Cob/50/2011 a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 29.11.2011, že ako konateľ a 50% majiteľ spoločnosti vykonal nezákonným spôsobom 22.6.2010 Valné zhromaždenie, na ktoré ho neprizval ako ďalšieho 50% majiteľa, plne v rozpore so spoločenskou zmluvou a na ktorom prijatým uznesením ho odvolal z pozície konateľa a rozhodol, že z jeho obchodného podielu sa stáva voľný obchodný podiel, čím ho pripravil o majetok. Následne, taktiež utajene na ďalšom Valnom zhromaždení 20.8.2010 tento voľný obchodný podiel za účasti ním nezákonne novovymenovaného spoločníka a konateľa - svojho syna L. B. C. zmluvne previedol žalobca tento voľný obchodný podiel, samozrejme akože ináč - bezodplatne na seba.

8.6. Žalobca konal nezákonne, keď v rozpore s Prikazom na začatie exekúcie Ex 1025/2010-16SM - postihnutím obchodného podielu povinného, doručeným do spoločnosti 11.6.2010, kde je vyznačené vecné ponaučenie súdneho exekútora L. M., že: „Obchodnej spoločnosti Sloveco.s.r.o., sa zakazuje, aby po vydaní tohto exekučného príkazu na začatie exekúcie udelila súhlas na prevod obchodného podielu, ak je takýto súhlas potrebný“... „Podľa § 148 ods.3 Obch. zákonníka ak spoločenská zmluva nepripúšťa prevod obch. podielu, alebo ak sa na prevod vyžaduje súhlas valného zhromaždenia, má exekúcia na obchodný podiel spoločníka rovnaké účinky ako jeho zrušenia účasti v spoločnosti súdom.“ Žalobca úmyselne v prílohe neuviedol plnú vetu, ktorá znie: „Doručením exek. príkazu zaniká účasť povinného v obchodnej spoločnosti a obchodná spoločnosť je povinná poukázať oprávnenému peňažné prostriedky zodpovedajúce vyrovnávaciemu podielu a to v rozsahu vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva.“ Žalobca tento zákaz vážne porušil, porušil aj spoločenskú zmluvu, keďže bezprostredne sám vyhotovil zápisnicu so spomínanými uzneseniami VZ o prevode môjho obchodného podielu na voľný obchodný podiel a požiadal o zápis tejto zmeny do OR SR, ktorý sa ihneď vykonal. 30.6.2010 súdny exekútor vydal dokument ktorým oficiálne celkom zrušil exekúciu a doporučene to prevzala spol. Sloveco. s.r.o. Žalobca znovu exekútora neuposlúchol, pretože zrušením exekúcie nenavrátil veci do pôvodného stavu, ale následne nezákonným uznesením VZ z 20.08.2010 si tento voľný obchodný podiel za asistencie svojho syna protiprávne previedol na seba - jednoducho povedané ukradol mu ho.

8.7. Vyjadreniami v svojej prílohe žalobca preukazuje svoju bezcharakternosť, keď opätovne klame odvolací súd a predstiera, že konal tak, ako mu bolo súdnym exekútorom prikázané - či skôr zakázané? Všetky jeho vyjadrenia z prílohy sú vyfabulované a prekrúcané z dôvodu, že chce z neho robiť podľa neho tzv. obžalovaného, i keď ním uvádzané príbehy súvisia vyslovene s jeho zanedbanými povinnosťami konateľa počas jeho neprítomnosti v čase choroby, špekuláciami ako finančne pre svoju rodinu čo najviac vyťažiť, ako aj nepriznanie sa k deliktom ktoré cieľavedome pripravoval (ešte vopred zrušenie jeho podpisových vzorov na bankových účtoch dlžníka a zapísanie svojej manželky ako nového disponenta, deaktivovanie SIM karty jeho mob. telefónu, a potom nezákonné prístupenie žalobcovho syna ako nového spoločníka a konateľa...) k tomu, aby ho celkom vyradil z chodu firmy a získal z firmy jeho majetok.

8.8. Nemohol to neponchať len tak, bol nútený podávať na žalobcu žaloby a trestné oznámenia a spomenul aj trestné oznámenie z jeho prílohy, nim podané 2.8.2012 na to, že ho po jeho vstupe do sídla spoločnosti v čase po jeho novom zápise ako konateľa a spoločníka do ORSR vykonaného v zmysle spomínaného právoplatného rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 35Cb/148/2010, ma dňa 01.08.2012 žalobca fyzicky opakovane napadol, ublížil mu na zdraví, na čo bol ošetrovaný na traumatológii a z čoho sa 2 mesiace rehabilitačne liečil v mesiacoch august - september 2012, k čomu sa žalobca ani teraz nepriznáva a v prílohe sa drzo očisťuje odvolaním sa na nejakú nedávnú lyžovačku? (ním vymyslenú - a v lete?) Aby ho celkom paralyzoval vyprodukoval permanentne uznesenia niekoľkých VZ zameraných proti nemu a naďalej mu znemožňoval vstúpiť do sídla spoločnosti až pokým ma vtedy, navyše účelovo hlasom novopristúpeného neznámeho spoločníka vo väčšine v jeho neprítomnosti a bez pozvania na VZ odvolal ako štatutára aj spoločníka.

8.9. Keďže žalobca bez akejkoľvek hanby a problémov klame a veľmi rád sa odvoláva na svetovú hospodársku krízu, môže potvrdiť že najväčšiu krízu si spôsobil sám svojim arogantným prístupom a rozhodnutiami, osobnou a rodinnou chamtivosťou, zneužívaním kompetencií a financií firmy v prospech svojej rodiny, odchodmi a stratou disciplíny zamestnancov, keďže jeho rodina je toho sama príkladom.

8.10. Bezcharakterné je, že mu doposiaľ nevyplatil jeho skutočný vyrovnací podiel spoločníka, nevrátil mu pôžičku ktorú poskytol firme, ale cielene sa ho zbavil, aby ho dokonca ešte zneužil ako avalistu na splatenie ním vytvoreného falošného dlhu za dlžníka.

8.11. Naďalej ostáva faktom, že dlžník mal finančné prostriedky na to, aby zodpovedne podľa platnej zmluvy uhradil svoj dlh voči veriteľovi a že žalobca v pozícii konateľa nesmel to zatajiť a mal povinnosť vskutku tento dlh zaplatiť, keďže finančné prostriedky k tomu mal. Klamstvom je aj žalobcov pokus presvedčiť príslušný súd aj odvolací súd o insolventnosti dlžníka predložením vyjadrenia audítora bez akéhokoľvek uvedeného čísla, pričom žiadna oficiálna správa audítora neexistuje, ktorá by to potvrdila, ako aj chytrácke tvrdenie že účty dlžníka podliehajú bankovému tajomstvu. Po pravde povedané, je to nečestný a nemorálny nárok žalobcu ktorý je úplne v rozpore s dobrými mravmi.

8.12. Taktiež ako už skôr uviedol, Okresný súd Košice II svojim rozsudkom sp.zn. 35Cb/148/2010 a Krajský súd uznesením sp.zn. 4Cob/50/2011 mu dali za pravdu, že žalobca konal nezákonne, keď ho zbavil jeho obchodného podielu ktorý bol jeho majetkom. Finančne ho definitívne poškodil keď následne zariadil, že pôvodne jeho obchodný podiel bol prevedený bezodplatne na neho.

8.13. Rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 25Csp/146/2017- 445 z 12.12.2017 považuje za nezákonný a nespravodlivý, lebo súd nárok žalobcu nesprávne právne posúdil a taktiež nevykonal potrebné dôkazy, ktoré navrhoval a ktoré mu uložil zistiť odvolací súd svojim uznesením 5Co/1000/2014-202 z 27.5.2015.

8.14. Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj nim uvedené dôvody z jeho vyjadrení a vyjadrení jeho právneho zástupcu, navrhol odvolaciemu súdu predmetný rozsudok zamietnuť.

9. Žalobca (č. I. 529) dal vyjadrenie k výzve z 22.08.2018, v ktorom uviedol, že:

ad a) V čase, keď bol žalobca Tatrabanou vyzvaný na plnenie (13.8.2012 je dátum vyhotovenia výzvy veriteľom, nie dátum, kedy bola výzva doručená žalobcovi), teda 16.3.2012 bol stav účtu spoločnosti SLOVECO, s.r.o. (ďalej len „dlžník“) v ČSOB 2 601,98 € a v Tatrabanke záporných -23 387,12 € (dôkaz - Súvaha jednoduchá - analytika od 1.1.2012 do 16.8.2012). 13.8.2012 bol stav účtu dlžníka v ČSOB 4 896,07 € a v Tatrabanke -23.410,11 €, dôkaz - Súvaha jednoduchá - analytika od 1.1.2012 do 13.8.2012, výpis z účtu dlžníka;

ad b) V čase výzvy žalovanému na plnenie, dlžník podľa vyjadrenia zo 14.9.2012 nedisponoval prostriedkami na uspokojenie žalobcovej pohľadávky. K 14.9.2012 bolo na účte dlžníka v F. XX,- € a v I. 11 065,- € (z toho 13.9.2012 vložil na účet dlžníka žalobca sumu 9 000,- € ako pôžičku pre dlžníka na zabezpečenie jeho chodu) dôkaz - Súvaha jednoduchá - analytika od 1.1.2012 do 14.9.2012 + bankový výpis z ČSOB z 13.09.2012). K 17.9.2012 bolo na účte dlžníka v F. XX,- € a v I. 11 300,- € dôkaz - Súvaha jednoduchá - analytika od 1.1.2012 do 17.9.2012, výpis z účtu dlžníka z 13.09.2012;

ad c) Dlžník nesplatil dlh preto z iného účtu, lebo nedisponoval voľnými finančnými prostriedkami na žiadnom zo svojich 2 účtov a do omeškania so splácaním úveru sa dlžník dostal z dôvodu, že spoločník A. B. C., prestal firme poskytovať pôžičky na znižovanie kontokorentného úveru v F. (žalovaný, aj napriek tomu, že bol spoločníkom dlžníka do 11/2013 neprispel na chod dlžníka ani na splácanie kontokorentu ani len jediným eurom). Poukázal na skutočnosť, že v čase výzvy na zaplatenie záväzku žalovaného, bol k 17.9.2012 celkový záväzok dlžníka voči žalobcovi 60 865,40 €, z čoho je zrejmé, že žalobca ešte pred uspokojením pohľadávky veriteľa zo svojho účtu mal pohľadávku voči dlžníkovi v celkovej výške 37 262,93 €. Ak by teda dlžník mal žalobcovu pohľadávku uspokojiť, musel by najskôr žalobcovi uspokojiť skoršie splatné záväzky v celkovej výške 37 262,93 € (dôkaz - Súvaha jednoduchá - analytika

od 1.1.2012 do 17.9.2012). Dlžník nesplatil dlh aj preto, lebo vonkajšie vplyvy v podobe svetovej hospodárskej krízy, ktorá vypukla v roku 2008 spôsobili na Slovensku pokles stavebnej výroby, od ktorej je činnosť spoločnosti hlavne závislá a to až na úroveň 15 - 20% oproti predchádzajúcim rokom, o čom svedčia aj ročné účtovné uzávierky. Firma tak nebola schopná plne vykryť ani len svoje prevádzkové náklady bez dotácií žalobcu formou krátkodobých pôžičiek;

ad d) Žalobca nedisponuje predmetným spisom a preto nevie, o ktoré konkrétne výpisy z účtu dlžníka sa jedná. Vyjadruje sa preto všeobecne k všetkým pohybom na účtoch dlžníka od 01/2011 do 12/2013 vrátane. Tieto pohyby sú štandardné obchodné transakcie, úhrady miezd, záväzkov voči úradom, nákup a predaj tovaru... Jediná väčšia obchodná transakcia za celé toto obdobie bola v máji až júni 2012 a týkala sa nákupu technológie na realizáciu 2 zákaziek, kde dlžník prijal dohromady 144 000,- € vrátane DPH, ktoré však následne bezodkladne použil na zabezpečenie tejto dodávky nákupom tovaru, zaplatením DPH a montážou v celkovej výške 129 733,- €. Z výpisov tiež vyplýva, že žalobca reálne dotoval chod firmy z vlastných zdrojov v období od 1.1.2011 do 31.12.2013 vo výške 42 903,- €. Zároveň z uvedeného vyplýva, že v danom období žalovaný neposkytol dlžníkovi ani 0,01 € a to aj napriek tomu, že bol jeho spoločníkom až do 11/2013;

ad e) Zo spisového materiálu nepochybne vyplýva, že Tatrabanka si priamo z termínovaného účtu žalobcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX z 12.9.2012 dlžnú sumu jednostranne stiahla v súlade so Zmluvou o kontokorentnom úvere a Zmluvou o použití zmenky. Preto nie je možné, aby žalobca plnil veriteľovi z účtu dlžníka. Vid' opakované písomné vyjadrenia Tatrabanky ako aj výpisy z účtov;

ad f) Dlžník mal v roku 2012 účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX v ČSOB, v F. XXXXXXXXXXX/XXXX, sociálny fond XXXXXXXXXXX/XXXX a termínovaný účet XXXXXXXXXXX/XXXX v F., blokovaný bankovou zárukou na 5 rokov. Inými účtami dlžník nedisponoval;

ad g) Dlžník predkladá Súvahy, výkazy ziskov a strát, daňové priznania, hlavné účtovné knihy a výpisy z bankových účtov za roky 2011, 2012 a 2013. Nakoľko sa jedná o veľmi všeobecnú požiadavku a rozsiahle množstvo písomného materiálu, ostatné konkretizované doklady doplní dlžník v prípade potreby po ich vyšpecifikovaní. Ak by chcel „poškodiť žalovaného“, tak ako to súd implicitne naznačuje vo svojich otázkach, nebol by toľko investoval z vlastných finančných zdrojov do neistej budúcnosti firmy, ale by rovnako ako to urobil žalovaný nechal spoločnosť aj s jej zamestnancami skrachovať a žalovaný by tak prišiel o akúkoľvek možnosť v prípade plnenia časti svojho ručiteľského záväzku následne si túto sumu požadovať od dlžníka. Opakovane poukázal na to, že v období rokov 2011 až 2013 dotoval firmu finančnými prostriedkami vo výške 60 865,40 € a to v čase, keď peniaze na akciových, či dlhopisových fondoch boli značne znehodnotené svetovou krízou, pričom žalovaný spoločník dotoval firmu sumou 0,00 €. Navyše, 8.3.2012 žalovaný nečakane oznámil svoj odchod z firmy. S firmou prestal komunikovať. V čase, keď bolo potrebné doslova „makat“ vo dne v noci sa nasledovné 2 roky nechával lekárom vypisovať na pochybnú diagnózu, pričom nebol uznaný ani za invalida ani za nesvojprávneho. Kým celá firma robila všetko pre to aby prežila, on si v pohodičke užíval 2 roky prázdnin na štátne trovy. Z vyššie uvedených skutočností je jednoznačné, že v danej veci nie je poškodený žalovaný ale žalobca.

10.1. Žalovaný sa k podaniu žalobcu vyjadril (č. l. 1148 - 1155), v ktorom poukázal na to, že spoločnosti Sloveco s.r.o. v roku 2006 bol Tatra bankou a.s. poskytnutý kontokorentný úver, ktorý firma čerpala až do roku 2012, kedy bola konečná splatnosť úveru, čo znamená, že po celý tento čas bola spoločnosť dlžníkom nesplateného dlhu voči veriteľovi Tatra banka a.s.. K splateniu konečného dlhu dlžníkom - spol. Sloveco s.r.o. voči veriteľovi - Tatra banka a.s. v čase splatnosti úveru v roku 2012 v sume 23 540,73 eur však vôbec nedošlo. Dlžník v roku 2012 a v čase splatnosti úveru disponoval dlhší čas väčším objemom finančných prostriedkov na účte ČSOB (v 05-07/2012 podľa výpisov z účtu dlžníka strany 30-42/ rok/ č.výpisu 2012/999- príloha) a to až vo výške cez 160 000,- eur, čiže mal z čoho dlh vyrovnať, podpisom Dodatku č.7 z k Zmluve o kontokorentnom úvere sa žalobca ako štatutár za dlžníka jasne zaviazal splatiť konečný dlh najneskôr do 31.7.2012.

10.2. Prinajmenšom je podozrivé, že žalobca si práve v tomto období splatnosti úveru posledne v 6/2012 sám ako konateľa spoločník prinavrátil vrátenie pôžičky ktorá vtedy bola jemu vrátená celkom už v sume 22 826,- eur. Okrem toho sú v čase splatnosti úveru vedené podozrivé operácie na zníženie disponibilných peňažných prostriedkov dlžníka v období 04-08/2012 na účte 518500 sú odúčtované položky za služby a to ekon. služby vo výške 6000 eur a vyplatenie sprostredkovania vo výške 19 689,69 eur. Žalobca v čase keď mal vedomie, že musí splatiť zostatok úveru nepochopiteľne uprednostnil platby za služby v sume 25 689,69 eur čo plne postačovalo v tom čase na splatenie dlžnej sumy 23 540,73 eur. Podľa „Hlavnej účtovnej knihy spol. Sloveco s r.o.“ účet 365100 - žalobca ako konateľ si vyplatil v roku 2011 z účtu dlžníka sumu 19 450,- eur vrátenie svojej pôžičky poskytnutej v roku 2011, v roku 2012 v sume 3 376,- eur z roku 2012, a v roku 2013 sumu 10 000,- eur, čo je spolu 32 826,- eur. Žalobca týmto

úmyselne ponížil aktíva dlžníka a uprednostnil uspokojenie svojich osobných potrieb pred potrebami dlžníka voči pôvodnému veriteľovi Tatra banke a.s. na základe zmluvy a dodatkov poskytujúcej finančné objemy dlžníkovi po celý čas už od roku 2006.

10.3.Žalobca opakovane vedome a hrubo porušoval Zmluvu o kontokorentnom úvere č.1608/2006, keď počnúc 05/2010 cielene presunul všetky obraty z obchodného styku dlžníka z účtov u veriteľa do inej banky a to do ČSOB a.s. č.ú XXXXXXXX/XXXX a znížil na účte u veriteľa obraty na neprípustné minimum. Podľa uvedenej zmluvy - čl. VI. Práva a záväzky Veriteľa Dlžníka a prehlásenie Dlžníka, v bode 6.1. sa Dlžník zaväzuje plniť a dodržiavať: bod a. „Dlžník sa zaväzuje realizovať prostredníctvom svojich účtov, vedených Veriteľom pre Dlžníka, celý svoj platobný styk ... „ v bode C." Dlžník sa zaväzuje, že počas trvania tejto zmluvy pri čerpaní úverového rámca v zmysle bodu 3.1.(i) nebude splácať žiadne peňažné záväzky voči spoločníkom..." Žalobca vo funkcii konateľa u dlžníka takto vedome porušil zmluvu, keď úmyselne prednostne vyplácal sebe vrátenie pôžičiek, vyplácal za služby a sprostredkovania ktorých existencia nieje celkom zaručená a mohlo dochádzať aj k cieleému vyplavovaniu finančných prostriedkov od dlžníka, čo je prinajmenšom podozrivé o.i. pri účte 518500 - sprostredkovania, hlavne pri DF z 30.6.2012 za sprostredkovanie v sume 14 850 eur a to práve v čase povinnosti na splatenie úveru. Žalobca ako konateľ týmto zmaril hoci len čiastočne uspokojenie veriteľa Tatra banka a.s., tým že zatajil a predstieral zmenšenie majetku jeho dlžníka, čo evokuje, že malo dôjsť k poškodeniu tohto veriteľa.

10.4.Poukázanie na klamlivé vyjadrenia žalobcu k insolventnosti dlžníka: Návrh na vydanie platobného rozkazu, kde navrhovateľ-žalobca podal proti odporcovi - žalovanému 25.09.2012 na Okresnom súde Košice II tento návrh, kde na strane 2 ods. 2 uvádza : „Nakoľko dlžník SLOVECO, s.r.o. nedisponuje prostriedkami na uspokojenie navrhovateľovej pohľadávky..." Zápisnica o pojednávaní č.kon.:43C/15/2013 z 8.9.2014, kde je na str.2 zápis z vypočutia žalobcu, kde sa uvádza: „ Banka nám poslala výzvy, firma v tom čase nemala peniaze a keď som nechcel zrušiť firmu, musel som zaplatiť zo svojich súkromných prostriedkov..." Rozsudok Okr. súdu Košice II, 43C 15/2013-113 z 8.9.2014, kde na strane 2 sa uvádza: „Nakoľko dlžník Sloveco s.r.o. nedisponuje prostriedkami na uspokojenie žalobcovej pohľadávky..." Rozsudok OS Košice II, 25Csp/146/2017-445 z 12.12.2017, kde na strane 3 bod.3 sa uvádza: že žalobca vo svojom vyjadrení zo 14.1.2013 súdu uviedol že:... „ Nakoľko dlžník Sloveco s.r.o. nedisponuje prostriedkami na uspokojenie žalobcovej pohľadávky..." Následne predložil odvolaciemu súdu vyvrátenie tvrdenia žalobcu - že dlžník nebol solventný k tomu, aby dlh zaplatil: Výzva od veriteľa - spoločnosti Tatra banka a.s. adresovaná dlžníkovi spol. Sloveco s r.o. na zaplatenie dlhu bola odoslaná dňa 1.8.2012, kde týmto bol dlžník vyzvaný na splatenie Celkovej Pohľadávky Veriteľa ktorá bola ku dňu 1.8.2012 splatná vo výške 23 975,33 eur do lehoty 3 dní po doručení tejto výzvy. Z obsahu tejto výzvy po jej doručení bol žalobca plne oboznámený ako aj s následkami, ktoré z neplnenia zmluvy vyplývajú. Žalobca dobre vedel, keďže podpisoval 9.4.2012 Dodatok č. 7 k Zmluve o kontokorentnom úvere, že prichádza obdobie konečného splatenia úveru a je povinný uhradiť dlh z disponibilných finančných prostriedkov alebo majetku dlžníka, no neurobil tak. Vo Výzve na zaplatenie z 13.8.2012 od spoločnosti Tatra banka, a.s. doručenej žalobcovi aj žalovanému, čiže obidvom avalistom, Tatra banka, a.s. vyzýva na zaplatenie nesplatennej celkovej pohľadávky z úverovej zmluvy (medzi SLOVECO, s.r.o. a Tatra banka, a.s.), ktorá k 13.8.2012 bola vo výške 23 540,73 eur, keď že uvedenú sumu doposiaľ dlžník - spol. Sloveco s r.o. nezaplatil.

10.5.Na základe účtovných dokladov Dlžníka -spol. Sloveco s r.o., dlžník v tom čase mal majetok na to, aby dlh zaplatil: Pri analýze bol braný do úvahy deň, v ktorom veriteľ vyčíslil výšku dlhu (13.8.2012) a súvisiace účtovné doklady zabezpečené odvolacím súdom a to Súvaha jednoduchá -analytika tiež k 13.8.2012 ANALÝZA SOLVENTNOSTI dlžníka podľa účt. dokladov - SÚVAHA jednoduchá - analytika k 13.8.2012, dlžník - spoločnosť SLOVECO, s.r.o. evidoval k 13.8.2012 nasledovný MAJETOK: A. okamžite disponibilné peňažné prostriedky Peniaze v hotovosti 12 626,67 eur, Šeková pokladnica 641,80 eur, Bankový účet v ČSOB 4 896,07 eur. Celkové okamžite disponibilné peňažné prostriedky boli k 13.8.2012 v sume 18 164,54 eur. Zostatková účtovná hodnota hnuťelného majetku 5 936,03 eur. Medzi hnuťelným majetkom bolo okrem iného aj 5 motorových osobných vozidiel a jeden vysokozdvíhový vozík (D. XXX N. Audi A6, D. XXX ES Volvo, D. XXX N. Ford Mondeo, D. XXX O. Ford Mondeo, D. XXX P. Audi A6), ktoré v tom čase mali vyššiu reálnu trhovú hodnotu ako je zostatková účtovná hodnota. Z toho vyplýva, že speňažením časti áut, bolo možné okamžite získať ďalšie finančné zdroje na splatenie úveru. (pozn.: odhad 12-15 tis eur). Tovar na sklade 75 868,06 eur (pozn.: tovar bol predávaný s obeh. maržou 20% a viac = 91 041 eur) Celková hodnota likvidných aktív (B + C), ktoré bolo možné speňažiť ihneď predajom bola v hodnote 81 804,09 eur. D. Pohľadávky Pohľadávky z obchodného styku voči odberateľom 14 040,02 eur, Dlhodobé pohľadávky 5 872,08 eur, Poskytnuté preddavky resp. zálohy 389,84 eur, Pohľadávka voči p. D. 271,99 eur. Celková hodnota pohľadávok, ktoré mohla spoločnosť

SLOVECO, s.r.o. postúpiť na spoločnosti, ktoré odkupujú pohľadávky za okamžitú odplatu predstavuje sumu 20 573,93 eur. Odhadol, že odplata za postúpenie pohľadávok spoločnosti, ktorá odkupuje pohľadávky sa pohybuje na úrovni 10-20% z hodnoty pohľadávky. Spoločnosť SLOVECO, s.r.o. (pozn.: tak mohla získať okamžite 16 459,14 až 18 516,54 eur. Na základe vyššie uvedeného zoznamu majetku vyplýva, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. mala k 13.8.2012 k dispozícii: 18 164, 54 eur ihneď, keďže išlo o peniaze v pokladni a v banke, 81 804, 09 eur likvidných aktív v podobe tovaru a hnuť. majetku, ktorý bolo možné speňažiť, 20 573,93 eur pohľadávok, ktoré bolo možno postúpiť a získať okamžite potrebné finančný zdroje v hodnote 16 459,14 až 18 516,54 eur. Celkovo teda spoločnosť SLOVECO, s.r.o. k 13.8.2012 disponovala majetkom v hodnote 120 542,56 eur. Okrem uvedeného majetku mala spoločnosť SLOVECO, s.r.o. v Tatra banke, a.s. bankovú záruku vo výške 14 731,28 eur, ktorú Tatra banka, a.s. uvoľnila v roku 2013. Táto 5 ročná banková záruka pochádzala z realizácie stavby ktorú uskutočňoval ešte sám žalovaný, a bola tiež prínosom pre zlepšenie finančnej bilancie dlžníka. Uvedená banková záruka bola podľa účtovníctva 14.11.2013 načerpaná na bežný podnikateľský účet v F. C. v sume 14 731,28 eur. Spoločnosť SLOVECO, s.r.o. takto získala ďalšie disponibilné zdroje zo 14.11.2013 aj k tomu aby vyrovnala svoj dlh voči žalobcovi. Keďže bankovú záruku blokoval samotný veriteľ, v čase podpisu posledného dodatku k splatnosti úveru bola možnosť sa dohodnúť, aby veriteľ si započítal výšku bankovej záruky do plnenia a konečného vyrovnania dlhu, čím by sa ponížil dlh o sumu 14 731,28 a povinnosť splatiť konečný dlh by bol týmto zápočtom len zvyšných 8 809,45 eur, čo bola hotovosť v pokladni. V druhom rade spoločnosť SLOVECO, s.r.o. evidovala k 13.8.2012 celkové ZÁVÄZKY vo výške 79 697,09 eur: Závazky voči dodávateľom 25 627,95 eur, Zákonné rezervy 4 085,02 eur, Prijaté preddavky 11 606,72 eur, Závazky voči zamestnancom 794,47 Eur, Závazky voči sociálnej a zdravotnej poisťovni 4,59 eur, Závazky voči spoločníkovi p. A. C. 28 262,93 eur, Závazky voči spoločníkovi p. A. E. 5000 eur, Závazky voči Rochambeau 1000 eur, Závazky voči JUDr. Bory (syn p. A. C.) 3 320 eur, Závazky zo sociálneho fondu 987,50 eur. Odhliadnuc od skutočnosti, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. mala záväzky voči spoločníkom (A. C., A. E.) v sume 33 262,93 eur (28 262,93 + 5000 Eur), potom celkové záväzky spoločnosti SLOVECO, s.r.o. k 13.8.2012 mimo záväzkov voči spoločníkom predstavovali sumu 46 434,16 eur. Záver analýzy: Dlžník - Spoločnosť SLOVECO, s.r.o. mal k 13.8.2012 disponibilný majetok vo výške 120 542,56 eur a záväzky vo výške 79 697,09 eur. Majetok prevyšoval záväzky k 13.8.2012 o sumu 40 845,47 eur. Celková výška nesplateného úveru spoločnosti SLOVECO, s.r.o. voči Tatra banke a.s. pritom predstavovala sumu 23 540,73 eur k 13.8.2012. Z uvedeného vyplýva, že spoločnosť mala k 13.8.2012 dostatok majetku na to, aby zaplatila úver spoločnosti Tatra banka, a.s., V prípade, že by nebral do úvahy záväzky spoločnosti SLOVECO, s.r.o. voči jej spoločníkom ako ich vyššie uviedol, potom by majetok prevyšoval záväzky k 13.8.2012 vo výške 74 108,4 eur, čo je 3-násobne vyššia suma ako bola výška nesplateného úveru voči Tatra banka, a.s..

10.6.Auditor A. Q. H. na požiadanie žalobcu pre účely žaloby sa 29.7.2013 po preskúmaní dokladov spoločnosti SLOVECO, s.r.o. listom vyjadril, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. nebola schopná z vlastných zdrojov splatiť úver Tatra banke, a.s.. Toto svoje tvrdenie nepodložil žiadnymi číslami a jeho vyjadrenie po súčasnom preskúmaní účtovných dokladov sa potvrdzuje že je nepravdivé a zavádzajúce. Znenie jeho vyjadrenia, keďže sú v kamarátskom vzťahu bolo vyhotovené na objednávku žalobcu, jeho tzv. ekonomická analýza vlastne nie je ničím podložená a dokazuje neprofesionálne a zavádzajúce chovanie audítora. Nie je vylúčené, že sumu 6000 eur za ekon. služby 30.6.2012 vyplatil dlžník práve tomuto audítorovi, ktorý je aj daňovým poradcom u dlžníka, ktorý sa komicky vyjadruje, že dlžník práve vtedy nebol schopný z vlastných zdrojov úver splatiť. Z toho nevie, aká cenná rada za 6000 eur bola poskytnutá, pre neho zatiaľ neznámym ekonomickým poradcom, keďže bolo vysoko aktuálne, či zaplatiť, alebo ako nezaplatiť úver.

10.7.Zastáva názor a potvrdzujú to aj účtovné záznamy, že dlžník - spoločnosť SLOVECO, s.r.o. - bola schopná 13.8.2012 z majetku po odpočítaní záväzkov úplne zaplatiť zostatok dlhu z úveru poskytnutého veriteľom Tatra banka, a.s. - bola schopná zabezpečiť prostriedky na svoju prevádzku, pretože keby splatila spoločnosť SLOVECO, s.r.o. úver Tatra banke, a.s. stále by bol jej majetok vyšší ako záväzky spoločnosti. Z uvedeného teda vyplýva, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. bola reálne schopná zaplatiť úver spoločnosti Tatra banka, a.s. v sume 23 540,73 eur k 13.8.2012. Žalobca bol konateľom a spoločníkom dlžníka, ktorý zneužil svoje kompetencie, a rozhodol sa tak lebo sám to tak chcel, že uprednostní splatenie časti svojej pôžičky ešte aj v 06/2012 a nezaplatí dlh pôvodnému veriteľovi Tatra banke a.s. ktorá poskytovala kontokorentný úver spoločnosti Sloveco s r.o. už od roku 2006, i keď na to dlžník majetok mal.

10.8.Spoločnosť SLOVECO, s.r.o. bola aj po splatení úveru Tatra banke, a.s. v dostatočnej finančnej kondícii, aby vrátila žalobcovi sumu 23 540,73 eur, ktorú žalobca uhradil za dlžníka, podľa oficiálnych účtovných závierok, ku koncu kalendárneho roku boli nasledovné stavy disponibilných finančných

prostriedkov v pokladni a na účtoch v bankách z ktorých malo dôjsť k finančnému vyrovnaníu: 42 708 eur k 31.12.2012, 24 344 eur k 31.12.2013, 24 490 eur k 31.12.2016, 32 648 eur k 31.12.2017. Poukázal na skutočnosť, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. mala vždy dostatok finančných prostriedkov aj v nasledujúcich rokoch po tom, čo zaplatila úver Tatra banke, a.s..

10.9. Dal do pozornosti skutočnosť, že žalobca si zo spoločnosti SLOVECO, s.r.o. počas rokov 2011 až 2013 vrátil pôžičky v celkovej sume 32 826 eur, čím odčerpал disponibilné zdroje spoločnosti SLOVECO, s.r.o. počas uvedeného obdobia: Vrátanie pôžičiek v celkovej sume 19 450 eur v roku 2011, Vrátanie pôžičiek v celkovej sume 3 376 eur v roku 2012, Vrátanie pôžičiek v celkovej sume 10 000 eur v roku 2013. Keby si žalobca z účtu spoločnosti SLOVECO, s.r.o. nevrátil pôžičky za rok 2011 a 2012, mohla spoločnosť SLOVECO, s.r.o. mať o ďalších disponibilných 22 826 eur (19 450+3376) viac na vrátenie úveru Tatra banke, a.s.. V skutočnosti, že žalobca si zo spoločnosti SLOVECO, s.r.o. vrátil pôžičky za roky 2011 a 2012 v celkovej výške 22 916 eur, spoločnosť SLOVECO mala napriek tomu majetok k 13.8.2018 vyšší ako je hodnota jej záväzkov. Tieto skutočnosti preukazujú, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. bola schopná zaplatiť úver Tatra banke, a.s. a bola schopná zabezpečiť prostriedky nevyhnutné na svoju prevádzku. Týmto sa preukazuje jasný úmysel žalobcu, že oklamal veriteľa Tatra banku a.s., v neposlednom rade aj súdy, že dlžník bol insolventný, že vo funkcii konateľa dlžníka nijako nereagoval na výzvu veriteľa, a rozhodol sa že dlh nezaplatí i napriek tomu že ako konateľ v 04/2012 podpisoval posledný Dodatok č.7 ku kontokorentnému úveru v ktorom sa zaviazal dlh splatiť najneskôr k 31.7.2012, keďže dlžník majetok v tom období na to mal a disponoval niekoľko násobne väčším obnosom finančných prostriedkov ako bol samotný dlh.

10.10. Žalobca vôbec nemal dôvod podávať túto žalobu, pretože dlžník na to finančné prostriedky a majetok mal, keďže to žalobca zariadil tak, lebo to tak chcel, že dlžník nezaplatí a dlh za neho zaplatí on sám, svoj nárok na vrátenie ním zaplateného dlhu za dlžníka si má uplatniť práve u dlžníka - spol. Sloveco s r.o., pretože tento dlh plnil nespochybniteľne práve za neho.

10.11. Podotkol, že vzniknutý dlh žalobca nezaplatil dobrovoľne, ale veriteľ na základe všeobecných zmluvných podmienok k jeho súkromnému účtu u veriteľa mu vtedy siahol na jeho súkromné fin. prostriedky.

10.12. Podotkol opakovane, že v roku 2010 bol úmyselne žalobcom vylúčený a celkom vyradený z chodu firmy, od vtedy nemal žiadnu vedomosť o nehospodárení a spôsobe nakladania s finančnými prostriedkami dlžníka, bolo mu to bránené a zatajované žalobcom, ako aj cielené bol žalobcom ponechaný ako avalista, ktorý bude obetovaný a bude proti svojej vôli ručiť svojim majetkom, v nechutne zinscenovanej situácii z ktorej vyšlo najavo, že žalobca účelovo klame, s cieľom aby sa obohatil.

10.13. Zarážajúce je aj, že nikde v účtovníctve sa nevyskytujú pôžičky poskytnuté novými spoločníkmi ani konateľmi ktorí ho účelovo samovôľou žalobcu nahradili, i keď mali majetkovú účasť v spoločnosti a práve keď to bolo nutné podľa slov žalobcu práve oni mali prispieť finančne na zdravší chod spoločnosti. (podľa zmien v ORSR novými spoločníkmi od 06/2010 bol JUDr. M. Bóry a od 12/2011 spol. Rochambeau s.r.o.).

10.14. Nezodpovedané žalobcom nie je ani to, že 26.03.2012 bolo uznesením VZ určená príplatková povinnosť spoločníkov len o podivných 1000,- eur, tým stúpol vklad spoločníkov do spoločnosti len o 2000,- eur, štatutári a vlastníci u dlžníka ako priami zúčastnení na chode spoločnosti podľa slov žalobcu mali práve zachraňovať, ale podľa výšky týchto vkladov to asi nutné nebolo.

10.15. Okrem toho, že žalobca uspokojil z účtu dlžníka len seba, napriek tomu že pôvodným a najstarším veriteľom z roku 2006 bola Tatra banka a.s., a ďalším v poradí starším veriteľom bol aj on, kedy v 02/2010 poskytol dlžníkovi pôžičku vo výške 5 000,- eur, táto pôžička mu do dnes nebola úplne vrátená (viď HK 2013 - účet 365200 v dlžnej sume 3 000,- eur).

10.16. Ďalej sa žalovaný zaoberal genézu jeho vylúčenia žalobcom ako konateľa a 50% spoločníka a chodu spoločnosti.

10.17. Nárokom žalobcu v zmysle podanej žaloby sa smeruje k neoprávnenému majetkovému prospechu žalobcu, keďže dlžník, kde je žalobca konateľom, naďalej podniká a svoj záväzok vedený v účtovníctve musí dlžník aj finančne vysporiadať voči svojim veriteľom resp. ručiteľom. Ručiteľ, ktorý uspokojil pohľadávku veriteľa, neoslobodzujú dlžníka od konečného vysporiadania dlhu! Dlžník je účtovne povinný a zaviazaný tento dlh splatiť. Žalobca je od 03/2018 výhradne jediným spoločníkom a dlžník z kontokorentného úveru spol. Sloveco s.r.o. je podľa oficiálnych účtovných závierok s dostatočným majetkom v zisku s výsledkom hospodárenia za účtovné obdobie 2017 po zdanení v sume 48 335,- eur, čiže v dobrej finančnej kondícii, žalobca si to vie kedykoľvek od dlžníka vyrovnať, preto aj tento žalobou vypočítavý nárok žalobcu voči nemu považuje za absurdný a nedôvodný.

10.18. Jeho vtedajší zlý zdravotný stav nemá právo posudzovať žalobca. Na margo toho, v čase keď mal žalobca po autohavárii v roku 2006-2007, mal následky zo zranenia a bol odkázaný len na lôžko, on vtedy makal vo dne a v noci aj za neho, nehľadal spôsob ako ho oklamať a sa ho zbaviť, obráť ho o peniaze

a finančne vydierať, ako mu deaktivovať SIM kartu mob. telefónu a utajene ho zrušiť ako disponenta v bankách, tak ako to práve urobil on jemu, v čom je obrovský rozdiel v charakteroch nás dvoch.

10.19.Naďalej trvá na tom, že celkove bola preukázaná dlhodobá solventnosť dlžníka a v čase od podpisu Dodatku č.7 z 9.4.2012 až po deň v dodatku dohodnutej konečnej splatnosti k 31.7.2012 dlžník mal na inom podnikateľskom účte (v ČSOB - č.ú. XXXXXXXXX/XXXX, v 05-07/2012 podľa výpisov z účtu dlžníka strany 30-42/999, rok/č.výpisu XXXX/XXX- J. to vo výške presahujúce; sumu 160 000 eur - príloha) dostatok finančných prostriedkov, aby v čase necelých 4 mesiacov do konečného termínu dlh definitívne vyrovnal.

10.20.Rozsudok Okresného súdu Košice II sp.zn. 25Csp/146/2017- 445 z 12.12.2017 považuje za nezákonný a nespravodlivý, lebo súd nárok žalobcu nesprávne právne posúdil a taktiež nevykonal potrebné dôkazy, ktoré navrhoval a ktoré mu uložil zistiť odvolací súd svojim uznesením 5Co/1000/2014-202 z 27.5.2015.

10.21.Vzhlľadom na vyššie uvedené, ako aj nim uvedené dôvody z vyjadrení a podaného odvolania sa voči rozsudku, navrhol odvolaciemu súdu vo veci rozhodnúť tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zruší a žalobu zamietne.

11.Odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania v zmysle § 385 ods.1 CSP žalobu zamietol.

12.1.V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd opísal vykonané dokazovanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP a právne uzavrel, že spoločnosť Sloveco s. r. o. ako dlžník a Tatra banka a. s. ako veriteľ uzatvorili zmluvu o kontokorentnom úvere č. 1608/2006, v ktorej, v bode VII. dohodli zabezpečenie celkovej pohľadávky bankovou zárukou SZRB poskytnutej v prospech veriteľa podľa § 313 Obch. zák. a v bode 7.2.1. za účelom posilnenia vymáhateľnosti celkovej pohľadávky vystavili bianko zmenku a k nej prináležiacu zmluvu o použití zmenky podľa zák. č. 191/1950 Zb., ktorej predmetom bolo 1. udelenie vyplňovacieho práva dlžníkom a avalistami veriteľovi a 2. dohoda o obsahu vyplňovacieho práva (bod 1.6, čl. II), pričom bod 1.8 je potrebné vykladať v súlade s obsahom a účelom Zmluvy o použití zmenky. Skutočnosť, že veriteľ uviedol nesprávny § 303 Obch. zák. (navyše pochybil už v úvodných ustanoveniach zmluvy, keď uviedol, že tá je uzatvorená podľa Och. zák., ale v skutočnosti je uzatvorená podľa zák. č. 191/1950 Zb.) nemení obsah zmluvy, ani prejavenu vôľu, pričom zák. č. 191/1950 Zb. zmenkový a šekový obsahuje samostatné ust. o ručení, ktoré sú lex specialis vo vzťahu k ust. o ručení podľa Och. zák., resp. Obč. zák. ako lex generalis. Ručenie podľa zák. č. 191/1950 Zb. sa spravuje osobitným režimom. Bolo by v rozpore s osobitným zákonom (zák. č. 191/1950 Zb.), ale aj nelogické, aby v zmluve o použití zmenky dohodli nie zmenkové ručenie, ale ručenie podľa § 303 Obch. zák. Uvedené by bolo v rozpore aj so samotnou zmluvou o úvere, ktorá presne stanovuje spôsoby zabezpečenia úveru. V prípade, ak by strany chceli posilniť zabezpečenie pohľadávky veriteľa boli povinní vykonať túto zmenu písomne ako dodatok k zmluve o úvere. Možno uzavrieť, že strany sporu podpísali dohodu (Zmluvu o použití zmenky) ako avalisti 1 a 2 a ručenie v nej dohodnuté je zmenečné, čo vyplýva aj z prívesku na zmenke. V prípade, ak veriteľ mienil schovať ďalší zabezpečovací prostriedok do zmluvy o použití zmenky, konal by v rozpore s pravidlami poctivého obchodu a touto zmluvou by priviedol strany do omylu, čo by toto ustanovenie robilo absolútne neplatným a takto je potrebné posudzovať aj vyjadrenie banky, že išlo o ručiteľské vyhlásenie (č. I. 53). Okrem uvedeného, takýto postup banky, by bol nelogickým, keďže by išlo o ručenie totožných osôb a nedošlo by k posilneniu zabezpečenia pohľadávky (k posilneniu jej postavenia by došlo, ak by ručenie sa týkalo iných, tretích osôb, nie totožných s avalistami na zmenke).

12.2.Zmenkovoprávne vzťahy ako abstraktné bezkauzálne vzťahy sa vyčerpávajú uplatnením zmenky. Avšak, zo znenia § 32 ods.3 zmenkového a šekového zákona nevyplýva, že by avalistovi, ktorý celú sumu zaplatí aj za ostatných avalistov, vznikol zmenkový nárok, teda zmenkový regres voči ostatným avalistom, ktorí dlžnú sumu nezaplatili.

12.3.Z vystavenej bianko zmenky je zrejmé, že tá ostala neplatná, keďže nedošlo k jej vyplneniu veriteľom. Naopak, veriteľ túto zmenku znehodnotil prečiarknutím (č. I. 48) a bola odovzdaná dlžníkovi (č. I. 49). Možno teda uzavrieť, že k plneniu nedošlo na základe zmenky a teda ani zmenkového ručenia.

12.4.Pokiaľ dlžnú sumu za spoločnosť SLOVECO s.r.o. vyplývajúcu z kontokorentného úveru zaplatil žalobca 12.9.2012 tak, že podľa čl. XIV. úverových podmienok, si veriteľ svoju pohľadávku započítal voči pohľadávke garanta 1 na vyplatenie peňažných prostriedkov z účtu XXXXXXXXXX/XXXX v rozsahu 23 602,71 eur (č. I. 52, 88), odvolací súd bol toho názoru, že k započítaniu pohľadávky mohlo dôjsť až po vyplnení zmenky a uplatnení si práva zo zmenkového ručenia. Keďže ako už bolo uvedené, zmenka bola znehodnotená, teda nedošlo k jej vyplneniu a následnému plneniu podľa zmenky, k zápočtu došlo na základe vzťahu medzi žalobcom a veriteľom, pričom nebolo podstatné, akú započítateľnú pohľadávku mal žalobca voči veriteľovi, lebo tento vzťah nie je predmetom tohto konania a žalobca ju ani nijako

nepreukázal. Žalobca plnil dlh za dlžníka na základe svojho vlastného rozhodnutia zaplatiť ho zo svojho účtu započítaním. Keďže k plneniu nedošlo na základe zmenkového ručiteľského vzťahu a už vôbec nie na základe ručenia podľa § 303 Obch. zák. (lebo takýto vzťah nikdy nevznikol) medzi žalobcom a žalovaným nevznikol vnútorný vzťah, na základe ktorého by vzniklo žalobcovi právo regresu voči žalovanému, plnenie, ktoré žalobca realizoval 12.9.2012 si môže uplatniť v celom rozsahu, jedine voči dlžníkovi, spoločnosti Sloveco s. r. o.. Žalovanému, tak plnením žalobcu nevznikla regresná povinnosť. Pri existencii zmenečného ručenia a ručenia podľa § 303 ObZ je len na veriteľovi, ktorý zabezpečovací spôsob si vyberie.

12.5.Aj keď nie je povinnosťou veriteľa skúmať, či má dlžník dostatok majetku na zabezpečenie pohľadávky, žalobca ako konateľ spoločnosti dlžníka musel vedieť, že na inom účte dlžníka je dostatok finančných prostriedkov na úhradu dlhovanej sumy z účtu dlžníka (čo bolo preukázané vykonaným dokazovaním), pričom vedel o povinnosti dlh zaplatiť a bolo to jedine v jeho kompetencii konať tak, aby v čase splatnosti bolo na účte dostatok prostriedkov, kedy v prvom rade z úverového vzťahu bol povinný plniť dlžník. Ak si ďalej žalobca mohol zaplatenú sumu vrátiť z účtu dlžníka a tak nekonal, je zrejme, že týmto konaním chcel túto sumu získať nie od dlžníka, ale od žalovaného, ktorý nemohol zasahovať do chodu spoločnosti nijakým spôsobom a nemohol tento stav ovplyvniť. Pri aplikácii čl.5 základných princípov CSP a § 3 ods. 1 OZ s poukazom na citovanú judikatúru (ÚS SR IV. ÚS 25/2011, NS SR, sp. zn. 22Cdo 1917/2004, 22Cdo 1567/2004, ÚS ČR IV. ÚS 195/2012) odvolací súd konanie žalobcu vyhodnotil ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď od žalovaného žiada plnenie, ktoré mu má poskytnúť dlžník.

13.1.Na základe dovolania podaného žalobcom Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Cdo/334/2021-1421 z 29.11.2023 rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/84/2018 z 20.11.2018 zrušil (v súlade s § 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko dovolací súd považoval namietané nesprávne právne posúdenie veci týkajúce sa v otázkach vzťahu zákona č. 191/1950 Zb. vo vzťahu k Obchodnému zákonníku, výkladu právneho úkonu, vrátane možnosti zahrnutia ručiteľského vyhlásenia do zmluvy o použití zmenky, čím vzhliadol dôvodnosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom následne dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP vecne neposudzoval.

13.2.V odôvodnení dovolací súd sa zaoberal troma dovolaním vymedzenými otázkami: a/ či ustanovenia zákona č. 191/1950 Zb. upravujúce zmenkové ručenie sú vo vzťahu lex specialis k ustanoveniam o ručení podľa Obchodného zákonníka a/alebo Občianskeho zákonníka ako lex generalis, b/ či môže súd pristúpiť k výkladu právneho úkonu, ktorého obsah je jednoznačný (určitý a zrozumiteľný), c/ či môže byť ručiteľské vyhlásenie podľa § 303 Obchodného zákonníka obsahom iného dokumentu, teda aj zmluvy s iným predmetom.

13.3.K otázke pod písmenom a/ dovolací súd odpovedal, že ustanovenia týkajúce sa zmenkového ručenia vyplývajúce z § 30 a nasledujúcich zákona č. 191/1950 Zb. a ručenia vyplývajúceho z § 303 Obchodného zákonníka nie sú vo vzťahu lex specialis derogat legi generalis. Ide o samostatné právne inštitúty, ktoré je možné dohodnúť na zabezpečenie pohľadávky popri sebe. Zároveň zmenkový a šekový zákon neobsahuje ustanovenia vylučujúce popri ručení avalistu dohodnúť aj inú formu ručenia napr. Obchodného zákonníka rovnako ako to nevylučuje ani ObZ. Vyhlásenie ručiteľského záväzku ako samostatného zabezpečovacieho záväzku veriteľa podľa § 303 ObZ uvedeného v bode 1.8. zmluvy o použití zmenky nie je podmienené použitím zmenky veriteľom, a tak u dlžníka ani u avalistov nevyplnením a znehodnotením zmenky aj jej vrátením dlžníkovi. Oprávnenie veriteľa domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľov je podmienené nesplnením splatného záväzku dlžníkom, avšak až po uplynutí primeranej doby od písomnej výzvy uskutočnenej veriteľom (rozsudok NS SR sp.zn. 4Obdo/115/99 publikovaný v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a Rozhodnutí súdov SR pod R11/2001).

13.4.K otázke pod písmenom b/ dovolací súd po odvolaní sa na teóriu ohľadom § 266 Obchodného zákonníka ohľadom interpretačných pravidiel pre právne úkony s poukazom na uprednostnenie vôle pred prejavom tejto vôle a preferovaní zmluvnej voľnosti dal do pozornosti kogentnosť ust. § 266 až 268 ObZ (§ 263 ods. 1 ObZ) zdôrazňujúc rozhodujúci úmysel pri právnom úkone obchodnoprávných vzťahoch, kedy pri výklade vôle podľa § 266 ods. 1 a 2 ObZ nemôže byť východiskom len sám prejav vôle, resp. vôľa konajúceho v momente, kedy prejav vôle urobil. Výklad sa musí opierať o komplexný pohľad na okolnosti prípadu s prihliadnutím na samostatné jednanie o uzavretie zmluvy. Prax, ktorú si strany vo vzájomnom obchodnom styku zaviedli a ich správanie po uzavretí zmluvy (sp.zn. 3Obdo//16/2002, 5Cdo/99/100/101/2009). Vzhľadom na uvedené záver odvolacieho súdu o nesprávnom uvedení ust. § 303 ObZ zmluvnými stranami, ktorý pri výklade bodu 1.8. zmluvy o použití

zmenky vychádzal z obsahu a účelu zmluvy je v rozpore s interpretačnými pravidlami vyplývajúcimi z § 266 ods. 1 až 4 ObZ, od ktorých sa s poukazom na § 263 ObZ nemožno odchyliť, pričom tieto riešia otázku výkladu prejavu vôle konajúcich osôb, kedy sa za rozhodujúci pokladá úmysel. Dovolací súd zároveň zdôraznil, že výklad právnych úkonov podľa týchto ustanovení ObZ je však potrebný len v tom prípade, keď prejav vôle konajúcej osoby nie je celkom zrozumiteľný alebo určitý: Následne právne uzavrel, že uplatnená námietka nesprávneho výkladu prejavu vôle odvolacím súdom je dôvodná, pretože bod 1.8. Zmluvy o použití zmenky obsahuje ručiteľské vyhlásenie spĺňajúce obsahové i formálne náležitosti v zmysle § 303 ObZ, ktoré je jasné, zrozumiteľné a určité, a preto záver odvolacieho súdu o nesprávnom uvedení ust. 303 ObZ v Zmluve o použití zmenky je v rozpore so zisteným skutkovým stavom vyplývajúcim z vykonaného dokazovania ako aj v rozpore s obsahom dojednaného ručiteľského záväzku.

13.5.Vo vzťahu k poslednej otázke pod písmenom c/ dovolací súd s poukazom na širokú zmluvnú voľnosť účastníkov pri právnej úprave obchodných záväzkových vzťahov s dôrazom na rozhodujúci obsah samotnej zmluvy (nie jeho názov) uviedol, že vyhlásenie o ručení uvedené v bode 1.8. Zmluvy o použití zmenky nepredstavuje zmenkové ručenie, ktoré je obsahom samotnej zmenky (č.l. 79), lebo s prihliadnutím na jeho obsah, formuláciu s priamym odkazom na ust. § 303 ObZ, spĺňa náležitosti určitého a zrozumiteľného prejavu vôle týkajúceho sa zabezpečenia zabezpečovanej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o kontokorentnom úvere z 15.8.2006, ktoré môže byť súčasťou aj tzv. zmiešanej zmluvy.

13.6.Dovolací súd nariadil odvolaciemu súdu vec opätovne prejednať a rozhodnúť o odvolaní žalovaného s tým, že vyslovenými právnymi závermi vyplývajúcimi z tohto rozhodnutia je odvolací súd viazaný.

14.1.Po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalovaný doručil do súdneho spisu jeho vyjadrenie z 27.5.2024, kedy považoval za dôležité zhrnúť aktuálny stav konania a dať do pozornosti súdu celý sled udalostí od začiatku sporu žalobcu so žalovaným.

14.2.Žalovaný zastáva logický názor, že žalobca uhradil pohľadávku za dlžníka, ktorým je spoločnosť SLOVECO, s.r.o., a preto si má jej uhradenie uplatňovať práve od tohto pôvodného dlžníka. Úmyslom postupu žalobcu bolo, že samotná spoločnosť neuhradí z kontokorentného úveru nič, pretože tento bol splatený žalobcom, ktorý následne žiada polovicu sumy od žalovaného. Žalovaný zdôraznil, že žalobca podal žalobu na žalovaného vo veľmi krátkom čase, kedy medzi započítaním banky (14.9.2012) a podaním žaloby na súd (25.9.2012) prešlo len 11 dní, kedy išlo o vopred premyslený spôsob ako čo najviac znížiť výšku plnenia voči banke. Navyše žalovaný tvrdil a potvrdil to aj Krajský súd v Košiciach, že spoločnosť SLOVECO, s.r.o. v rozhodnom čase, kedy malo dôjsť k splatnosti kontokorentného úveru disponovala dostatkom finančných prostriedkov na to, aby úver splatila, avšak žalobca ho vypočítavo nesplátil z účtov spoločnosti SLOVECO, s.r.o., kde bola vtedy na účte dlžníka v banke I. suma v dostatočnej výške dokonca aj presahujúca suma 160.000 Eur len z vypočítavosti (zápisnica z pojednávania KS KE z 20.11.2018).

14.3.Pôvodným dlžníkom veriteľa Tatra banka, a.s. je stále spoločnosť SLOVECO, s.r.o., pričom žalobca ako konateľ spoločnosti úmyselným konaním maril a naďalej marí povinnosť dlžníka vzniknutý dlh vyrovnáť pôvodne voči Tatra banke, a.s. teraz voči samotnému žalobcovi. Nesplatený dlh z úveru dlžníka je naďalej vedný v účtovníctve spoločnosti SLOVECO, s.r.o.. Pohnútky žalobcu a jeho zámer vymáhať od žalovaného sumu, ktorú mu dlží vlastná spoločnosť, kde je jediným spoločníkom a zároveň aj jediným (samostatne konajúcim) konateľom sú bezcharakterne, neospravedliteľné a vypočítavé.

14.4.Spoločnosť SLOVECO, s.r.o. je v dobrej finančnej kondícii, čo vyplýva zo zverejnených tržieb tejto spoločnosti v roku 2022, ktoré dosiahli hodnotu 1,24 milióna eur a zisk 74 710 eur, čo je bezpochyby dobrá solventnosť pôvodného dlžníka, ktorou vie tento dlh vyrovnáť.

14.5.S poukazom na § 3 ods. 1, § 39 OZ, § 424 OZ a § 56 ods. 1 a 2 a § 265 ods. 2 ObZ s prihliadnutím na čl. 5 CSP žalovaný považuje konanie žalobcu za zjavne v rozpore s dobrými mravmi porušujúce pravidlá poctivého obchodného styku a zároveň zneužívajúce právo, kedy v tomto konkrétnom prípade a v kontexte uvedeného nemožno poskytnúť právnu ochranu žalobcovi, pretože rozsah jeho konania prekračuje udržateľnú mieru slušnosti, morálky a spravodlivosti, čo možno vidieť v konaní žalobcu i v tom, že žalovaný viac nie je spoločníkom ani konateľom spoločnosti SLOVECO, s.r.o. navyše prišiel o celý svoj obchodný podiel v hodnote 28 400 eur a ani mu nebol vyplatený vyrovnávací podiel ani vrátená poskytnutá pôžička z februára roku 2010 (poskytnutá suma 5 000 eur, zvyšok nesplatennej pôžičky 3 000 eur). Zneužitie práva konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a špecifikoval v čom vníma konanie v rozpore s dobrými mravmi.

14.6. Žalovaný žiadal súd náležite prihliadať na vykonané rozhodnutie a konanie žalobcu, ktoré poškodzujú žalovaného a zohľadniť celý skutkový stav vecí, ktorý sa vymyká bežnej obchodnej a právnej praxi i morálke. Vzhľadom na to žalovaný navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

15.1. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

15.2. Žalovaný uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že napriek skutočnosti, že prvoinštančný súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle § 391 ods. 2 CSP, tento názor trvalo nerešpektoval a rozhodol účelovo a svojvoľne, rozhodnutie vykazuje znaky svojvoľe, arbitrárnosti, nie je náležite odôvodnené a výklad práva je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem.

15.3. Vzhľadom na závery dovolacieho súdu, ktorými je odvolací súd v zmysle § 455 CSP viazaný, nemožno rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať ako arbitrárne vykazujúce extrémny nesúlad právnych záverov s vykonanými skutkovými a právnymi zisteniami, interpretáciu, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe (odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne uvedené dôvody, na základe ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax), nerešpektovanie kogentnej normy (interpretáciu), ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

16.1. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Ide o vadu skutkovú, keď strana navrhla dôkaz, ktorý je potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, ale súd prvej inštancie takýto dôkaz nevykonal. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyhodnotenie relevancie navrhnutého dôkazu ako aj prípustnosť dôkazu je výsadnou doménou súdu. Súd pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia.

16.2. Žalovaný v odvolaní označil dôkazy, ktoré navrhoval už v konaní na súde prvej inštancie, ale tie neboli vykonané a to účtovné záznamy spoločnosti SLOVECO s. r. o., účtovné doklady (záznamy) týkajúce sa predpokladanej úhrady záväzku pôvodného dlžníka žalobcovi (ručiteľovi), výpisy z účtov dlžníka (SLOVECO s. r. o.).

17.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

17.2. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie sú založené na úplnom hodnotení dôkazov, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

18.1. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené

posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

18.2.Súd použil správny právny predpis na daný skutkový stav a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

18.3.Súd prvej inštancie sa nezaoberal procesnou obranou žalovaného spočívajúcou v jeho tvrdení o úmyselnom neuhradení kontokorentného úveru v deň jeho splatnosti dlžníkom aj napriek solventnosti spoločnosti tak učiniť, kedy jednu polovicu zaplatí žalobca, druhú polovicu žalovaný, čím pre dlžníka získa bonus vo výške polovice sumy pohľadávky (č.l. 123), o zrušení podpisového vzoru žalovaného ako disponenta účtov spoločnosti, o cielenom odstránení žalovaného zo spoločnosti, o neodbornom manažovaní spoločnosti úkonmi zaťažujúcimi ekonomiku spoločnosti – zníženie obrátov na kontokorentnom úvere, presune obchodných transakcií na iný účet v ČSOB (č.l. 125,126), o vypočítavom a nekalom pokuse žalobcu sa obohatiť na úkor jeho osoby (č.l. 143), keďže túto nepovažoval za relevantnú v prejednávacom spore.

19.1.Predmetom uplatneného nároku žalobcu, vychádzajúc z obsahu žalobného návrhu a zo skutkových tvrdení žalobcu, bol nárok z titulu splnenia záväzku ručiteľom uplatnený v zmysle § 308 v spojení s § 307 ods.1 ObZ.

19.2.Procesná obrana žalovaného bola o.i. založená najmä na tvrdení, že zabezpečovacím inštitútom k zmluve o kontokorentnom úvere bola dlžníkom - spoločnosťou SLOVECO, s.r.o. vystavená zmenka avalovaná žalobcom ako Garantom 1 a žalovaným ako Garantom 2 (t.j. zabezpečenie nebolo dohodnuté v zmysle § 303 ObZ), na základe čoho uspokojenie dlhu z kontokorentného úveru malo byť učené v režime z. č. 191/1950 Zb. zmenkového a šekového zákona, v zmysle ktorého následne medzi avalistami (ručiteľmi zo zmenky) nevzniká žiaden regresný nárok, ktorý by si žalobca mohol od žalovaného uplatňovať v tomto konaní.

19.3.Zásadnou spornou otázkou v konaní bolo, či započítanie sumy 23 602,71 eur bankou s prostriedkami na osobnom účte žalobcu má právny základ v zmenkovom a šekovom zákone ako plnenie avalistu 1 (žalobcu) alebo či ide o ručenie podľa § 303 ObZ vyplývajúce z bodu 1.8 Zmluvy o použití zmenky, kedy poukázal i na ručiteľské vyhlásenie žalobcu obsiahnuté vo Všeobecných podmienkach k Zmluve o vedení účtu žalobcu.

20.1.Podľa § 303 ObZ, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nespĺnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

20.2.Podľa § 306 ods.1 ObZ, veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nespĺnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nespĺní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

20.3.Podľa § 307 ods.1 ObZ, ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník.

20.4.Podľa § 308 ObZ, ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa a je oprávnený požadovať všetky doklady a pomôcky, ktoré má veriteľ a ktoré sú potrebné na uplatnenie nároku voči dlžníkovi.

20.5.Podľa § 30 ods.1 zák. č. 191/1950 Zb. zapltenie zmenky možno pre celú zmenkovú sumu alebo pre jej časť zaručiť zmenečným ručením.

20.6.Podľa § 30 ods.2 zák. č. 191/1950 Zb. zmenkový a šekový zákon túto záruku môže dať tretia osoba alebo aj ten, kto sa už na zmenku podpísal.

20.7.Podľa § 32 ods.3 zák. č. 191/1950 Zb. ak zaplatí zmenečný ručiteľ zmenku, nadobúda práva zo zmenky proti tomu, za koho sa zaručil a proti všetkým, ktorí sú tejto osobe zmenečne zaviazaní.

20.8.Podľa § 47 ods.1 zákon č. 191/1950 Zb. zmenkový a šekový všetci, ktorí zmenku vystavili, prijali, indosovali alebo sa na nej zaručili, sú zaviazaní majiteľovi rukou spoločnou a nerozdielnou.

20.9.Podľa § 47 ods.2 zákon č. 191/1950 Zb. zmenkový a šekový majiteľ môže žiadať plnenie od každého z nich alebo od niekoľkých z nich alebo od všetkých dohromady a nie je viazaný poradím, v ktorom sa zaviazali.

20.10.Podľa § 358 ObZ na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie.

20.11.Podľa § 359 ObZ proti splatnej pohľadávke nemožno započítať nesplattnú pohľadávku, ibaže ide o pohľadávku voči dlžníkovi, ktorý nie je schopný plniť svoje peňažné záväzky.

20.12.Podľa § 361 ObZ strana, ktorá vedie na základe zmluvy pre druhú stranu bežný alebo vkladový účet, môže použiť peňažné prostriedky na týchto účtoch iba na započítanie svojej vzájomnej pohľadávky, ktorú má voči majiteľovi účtu podľa zmluvy o vedení týchto účtov.

20.13.Podľa § 580 OZ ak veriteľ a dlžník majú vzájomné pohľadávky, ktorých plnenie je rovnakého druhu, zaniknú započítaním, pokiaľ sa vzájomne kryjú, ak niektorý z účastníkov urobí voči druhému prejav smerujúci k započítaniu. Zánik nastane okamihom, keď sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie.

20.14.Podľa čl. 5 CSP zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Súd môže v rozsahu ustanovenom v tomto zákone odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré celkom zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, alebo vedú k nedôvodným prieťahom v konaní.

20.15.Podľa § 265 ObZ výkon práva je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

20.16.Podľa § 3 ods.1 OZ výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práva a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

21.1.Odvolací súd viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu SR v jeho zrušovacom uznesení sp. zn. 2Cdo 334/2021 z 29.11.2023 k tejto otázke uvádza, že nakoľko bod 1.8. zmluvy o použití zmenky obsahuje ručiteľské vyhlásenie spĺňajúce obsahové i formálne náležitosti v zmysle § 303 ObZ, ktoré je jasné, zrozumiteľné a určité, pričom jeho znenie nepripúšťa rôznych výkladov, a teda nie je dôvod, aby súd vykonal dokazovanie na výklad prejavu vôle konajúcich osôb (ktorá vôľa navyše zo strany banky bola prejavovaná výslovnou v písomnej forme – k uvedenému pozri sp. zn. 4Obo/66/2002 publikovaný v časopise Zo súdnej praxe 81/2003), tak je potrebné uzavrieť, že medzi bankou a dlžníkom boli súbežne dohodnuté viaceré samostatné právne inštitúty na zabezpečenie záväzku z kontokorentného úveru a to zmluvné ručenie podľa zákona č.191/1950 Zb. a zároveň aj ručenie podľa § 303 ObZ.

21.2.Uvedený právny záver vyvracia tvrdenia a právnu argumentáciu žalovaného a popiera relevanciu odvolacích námietok žalovaného uvedených v bode 3.2. až 3.5..

21.3.Citovanému záveru nebráni ani skutočnosť, že ručenie podľa § 303 ObZ bolo obsiahnuté v Zmluve o použití zmenky (viď sp. zn. 1OboV/19/2021, 1OboV/87/2007, 1OboV/30/2006, nález ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 333/2012). Vyhlásenie žalobcu i žalovaného v bode 1.8 Zmluvy o použití zmenky nepredstavuje zmluvné určenie, ktoré je obsahom samotnej zmenky (v spise na č. I. 79), lebo s prihliadnutím na jeho obsah, formuláciu s priamym odkazom na § 303 ObZ, spĺňa náležitosti určitého a zrozumiteľného prejavu vôle, týkajúceho sa zabezpečenia zabezpečovanej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o kontokorentnom úvere z 15. augusta 2006 (čl. I bod.1.4. zmluvy o použití zmenky), ktoré môže byť súčasťou aj tzv. zmiešanej zmluvy.

21.4.Zároveň vzhľadom na to, že zmluvné ručenie v zmysle zákona č. 191/1950 Zb. nemá povahu lex specialis k ručeniu dohodnutému podľa § 303 Obchodného zákonníka, nemožno ani jeden zo zabezpečovacích inštitútov prioritizovať a bolo na veriteľovi, ktorý spôsob uspokojenia svojej pohľadávky využije po tom, čo dlžník splatný dlh z kontokorentného úveru nespĺní. V kontexte uvedeného postupu banky pri uspokojení dlhu z kontokorentného úveru započítaním svojej pohľadávky na zaplatenie ručiteľského záväzku voči pohľadávke Garanta 1 (žalobcu) na vyplatenie peňažných prostriedkov z jeho osobného účtu, nie je v žiadnom konflikte s platnou právnou úpravou ako aj zmluvnými dojednaniami.

22.Ak žalovaný namieta rozpor medzi výzvou Tatra Banky, a.s. z 13.8.2012 a uplatnením ručenia podľa § 303 ObZ, ktorý postup nebol vo výzve opísaný (bod 3.10.), je potrebné poukázať na to, že § 306 ods.1 ObZ neuvádza konkrétne obsahové náležitosti výzvy veriteľa adresovanej ručiteľovi a pre prípad ich absencie možnosť sankcionovať daný právny úkon jeho neplatnosťou. Takáto výzva musí byť v zmysle § 37 OZ jasná, určitá a zrozumiteľná, že ide o výzvu veriteľa ručiteľovi po tom, čo dlžník neplnil svoj dlh voči nemu, pričom v prejednávanej veci výzva z 13.8.2012 obsahuje nasledovnú výslovnú konštatáciu, že „V zmysle čl. I bodu 1.8. Zmluvy o použití zmenky ste ako ručiteľ v zmysle § 303 ObZ vyhlásili, že zaplatíte za dlžníka celkovú pohľadávku veriteľa, ak ju riadne a včas nespĺní dlžník. Dňa 31.7.2012 nastala v zmysle článku I. „Základné podmienky“ úverovej zmluvy konečná splatnosť úveru a nakoľko dlžník celkovú pohľadávku veriteľa vyplývajúcu z úverovej zmluvy ku dňu konečnej splatnosti nezaplatil, Tatra banka, a.s. listom z 1.8.2012 vyzvala dlžníka na zaplatenie celkovej pohľadávky veriteľa. Dlžník celkovú pohľadávku veriteľa do dnešného dňa v plnom rozsahu nesplatil. Nakoľko dlžník celkovú pohľadávku veriteľa ani v lehote uvedenej vo výzve na zaplatenie z 1.8.2012 v celom rozsahu neuhradil, Tatra

banka, a.s. Vás ako ručiteľa vyzýva, aby ste v lehote troch dní po doručení tejto výzvy zaplatili nesplatenú celkovú pohľadávku veriteľa vyplývajúcu z úverovej zmluvy, ktorá je ku dňu 13.8.202 vo výške 23 540,73 EUR a to vkladom v hotovosti alebo prevodom na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX“, čo jednoznačne napĺňa zákonnú požiadavku výzvy podľa § 306 ods. 1 ObZ.

23.1.Podľa § 307 ods.1 ObZ, ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník. 23.2.V zmysle § 293 ObZ, ak je na to isté plnenie spoločne zaviazaných niekoľko osôb, pri pochybnostiach sa predpokladá, že sú zaviazané spoločne a nerozdielne a veriteľ môže požadovať plnenie od ktorejkoľvek z nich. V prípade, ak by ručiteľ splnil svoj záväzok vyplývajúci z vyhlásenia o ručení, je oprávnený požadovať náhradu od ostatných (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Obdo V 83/2005, 5Obdo 6/2012, nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 375/2019).

23.3.Podľa § 308 ObZ ručiteľ, ktorý splní záväzok, za ktorý ručí, nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa a je oprávnený požadovať všetky doklady a pomôcky, ktoré má veriteľ a ktoré sú potrebné na uplatnenie nároku. To znamená, že momentom splnenia záväzku ručiteľom v dôsledku zákonnej cesie upravenej v § 308 k zásadnej zmene postavenia ručiteľa, ktorý nadobúda voči dlžníkovi práva veriteľa a dochádza k zániku jeho záväzku voči pôvodnému veriteľovi. Ide o tzv. subrogáciu = vstup ručiteľa do práv a právneho postavenia veriteľa vo vzťahu k hlavnému dlžníkovi (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obdo 73/2011). Predmetným ustanovením je teda riešený vzťah medzi ručiteľom a dlžníkom, nie ručiteľmi navzájom.

24.1.Výkladom oboch uvedených ustanovení je nutné dospieť k záveru, že uhradením dlhu dlžníka ručiteľom sa tento stáva novým veriteľom a vo vzťahu k pôvodnému dlžníkovi získava oprávnenie sumu uhradenú titulom ručenia od neho požadovať a preto argumentácia žalovaného, že úhrada dlhu ručiteľom neoslobodzuje dlžníka od konečného vysporiadania dlhu, je správna. Zároveň však v zmysle § 307 ods.1 veta druhá ObZ, ak za dlh dlžníka ručí viacero ručiteľov, ručiteľ, ktorý dlh splnil, získava taktiež oprávnenie požadovať od ostatných náhradu, čo v tomto konkrétnom prípade pri existencii dvoch ručiteľov predstavuje polovicu uhradeného dlhu, t.j. žalovanú sumu 11 801,35 eur.

24.2.Ide o dva samostatné nároky ručiteľa voči dvom rôznym subjektom – voči (pôvodnému) dlžníkovi a voči ostatným spoluručiteľom, ktoré možno uplatniť taktiež samostatne voči dlžníkovi a spoluručiteľom alebo títo obaja môžu byť na strane pasívne legitimovaného subjektu (rozdiel v rozsahu oprávneného nároku). Zákonná úprava však nezakotvuje, že ručiteľ môže uplatniť svoje právo iba podľa § 308 ObZ proti pôvodnému dlžníkovi resp. toto právo musí byť v prvom rade uplatnené voči pôvodnému dlžníkovi a až následne pre prípad neuspokojenia tejto pohľadávky ručiteľa pôvodným dlžníkom, môže ručiteľ žiadať uhradenú sumu od spoluručiteľov a preto odvolacie námietky žalovaného podporujúce tento právny názor sú nesprávne.

24.3.Žalovaný nemôže dôvodiť len tým, že žalobca ako ručiteľ, ktorý uspokojil pohľadávku veriteľa za dlžníka, si má túto vymáhať jedine a výlučne od pôvodného dlžníka, pretože to nezodpovedá na vec aplikovateľným zákonným ustanoveniam ObZ, kedy jeho odvolacie námietky v tomto smere (bod 3.21.) sú nesprávnym pochopením § 307 ods.1 a § 308 ObZ.

24.1.Na základe uvedeného s poukazom na výklad § 307 ods.1 ObZ je potom nutné konštatovať, že žalobca ako ručiteľ, ktorý uhradil dlh dlžníka, je aktívne legitimovaný požadovať polovicu uhradenej sumy od žalovaného, ktorý ako spoluručiteľ má pasívnu legitimáciu.

24.2.Ak žalovaný svoj právny názor odvodzuje z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 394/2015 (bod 3.21.), je potrebné poznamenať, že dané uznesenie sa zaoberá otázkou možného pristúpenia ďalšieho ručiteľa (povinného 1/) na stranu oprávneného v exekučnom konaní v dôsledku úhrady dlhu dlžníka týmto ručiteľom, kedy ústavný súd podporil rozhodnutie prvoinštančného súdu o zamietnutí takéhoto návrhu, pretože na strane oprávneného nedošlo v zmysle § 37 Exekučného poriadku v spojení s § 308 ObZ k prechodu práva a povinností. To znamená, že v predmetnom konaní sa riešila (iba) procesná situácia v súvislosti s prechodom práv a povinností podľa § 37 Exekučného poriadku a teda uvedené uznesenie je neaplikovateľné na tento prípad, kde pasívna legitimácia žalovaného je odvodená od § 307 ods.1 ObZ, pričom použitie tohto zákonného predpisu nie je automaticky vylúčené len s poukazom na existenciu subrogácie podľa § 308 ObZ.

24.3.Následne potom odôvodnenie súdu prvej inštancie, že „Okolnosť, že žalobca ako ručiteľ po splnení záväzku má právo požadovať plnenie od dlžníka v zmysle § 308 ObZ, nevylučuje jeho právo uplatniť nárok na plnenie polovice splneného dlhu od spoluručiteľa“, nemožno považovať za nesprávne.

24.4. Odvolací súd takto poukazuje aj na vlastnú rozhodovaciu prax v podobe rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/141/2013, kde ručiteľ, ktorý uhradil dlh za dlžníka, žiadal plnenie tak vo vzťahu k pôvodnému dlžníkovi v dôsledku subrogácie v zmysle § 308 ObZ a zároveň aj vo vzťahu k ďalšiemu ručiteľovi v zmysle § 307 ods. 1 ObZ.

25. Ak aj žalovaný učinil obsahom jeho odvolacích námietok (body 3.6., 3.7.) skutočnosť, že predložené VUP (č.l. 422) boli predložené v znení dodatku č. 1 zo 17.2.2012, avšak samotná Zmluva o kontokorentnom úvere ako aj Zmluva o vyplnení zmenky odkazujú na znenie VUP zo 14.2.2002, pričom žalovaný sa k zmene VUP nemohol vyjadriť podľa bodu 18.3.2., keďže mu zmena VUP nebola oznámená a zároveň, že v konaní nebol predložený ani dodatok k Zmluve o použití zmenky, nakoľko vypočutý svedok - zamestnanec banky sa vyjadril, že takýto existuje, žalovaný neuvádza, aký dopad má nevykonanie týchto dôkazov na zistenie skutkového stavu a na právne posúdenie veci, čím tieto odvolacie námietky sú bez právneho významu.

26.1. Za podstatné odvolací súd považuje zdôrazniť, že uvedené námietky žalovaný neprezentoval v priebehu sporu a vykonanie týchto dôkazov nenavrhol ani po výsluchu svedka na pojednávaní 26.10.2017 (č.l. 384-387) a trval len na vykonaní dokazovania všetkými dodatkami k Zmluve o kontokorentnom úvere, vyžiadanim stanoviska SZRB o možnom plnení dlhu z bankovej záruky a výpismi z účtu na zistenie (ne)dostatku finančných prostriedkov na účte dlžníka v čase splatnosti kontokorentného úveru a možných ukracujúcich úkonov dlžníka, ktoré dôkazy boli v priebehu konania vyžiadané a vykonané.

26.2. Žalovaný taktiež prvýkrát v konaní argumentoval námietkou o nevyhodnotení platnosti a účinnosti samotnej zmluvy o kontokorentnom úvere ani Zmluvy o vyplnení zmenky vo vzťahu k týmto VUP až v odvolaní.

26.3. Uvedené odvolacie námietky takto predstavujú tzv. odvolacie novoty vymedzené v § 366 CSP, t.j. dôkazy a skutočnosti, ktoré môžu zakladať odvolací dôvod. Novoty v odvolacom konaní sú ponímané ako reštriktívna výnimka z pravidla, že v konaní pred súdom druhej inštancie nie sú prípustné prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Odvolacie novoty sú výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie.

26.4. Ako prvé teda odvolací súd skúma, či strana sporu takéto skutočnosti nemohla bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak odvolateľ v odvolaní neuvádza žiadne také skutočnosti a tvrdenia vzťahujúce sa na danú situáciu a neosvedčuje, že mohol ten ktorý dôkaz bez svojej viny označiť alebo uplatniť procesný prostriedok obrany, nie je možné ani posúdiť splnenie zákonom stanovených podmienok.

26.5. Z obsahu podaného odvolania nevyplýva, že žalovaný nemohol vyššie označené prostriedky procesnej obrany predložiť resp. označiť už v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mu bránili uvedené predložiť resp. označiť, na základe čoho tieto nie sú v odvolacom konaní procesne prípustné.

27. Pokiaľ žalovaný pristúpil k zmenkovému ručeniu len z dôvodu jeho 50%-ného účastníctva v spoločnosti dlžníka a po zmene vlastníckej štruktúry v spoločnosti dlžníka už podľa jeho názoru nebol dôvod v takom ručení zotrvať (bod 3.8.), tento si zrejme neuvedomil, že jeho ručiteľské vyhlásenie nebolo a ani nie je možné časovo obmedziť a viazať na jeho postavenie spoločníka v spoločnosti. Takéto vyhlásenie ručiteľa je absolútne a zaväzuje zaplatiť dlh dlžníka, ak ho tento nesplní bezpodmienečne a to aj po tom, čo už ručiteľ nefiguruje v spoločnosti dlžníka.

28. Požiadavka vykonania dôkazov predložením listín podľa čl. 6.1 zmluvy o kontokorentnom úvere (bod 3.9.) ako aj ďalších listín ohľadom finančného stavu spoločnosti SLOVECO, s.r.o., bola vykonaná odvolacím súdom a žalovaný sa k nim rozsiahlo a podrobne vyjadroval.

29. Žalovaný ďalej namietal, že nebol predložený započítací prejav v zmysle bodu 14.4 VUP (bod 3.16.), ktorý hovorí: „Pre započítací prejav podľa tohto článku bude dostatočné následné doručenie výpisu z príslušného účtu veriteľom dlžníkovi alebo garantovi ako majiteľovi účtu, z ktorého bude zrejme vykonanie započítania.“ Z uvedeného ustanovenia však nevyplýva, že právny úkon započítania musí byť jedine vo forme doručenia predmetného výpisu, a nemôže byť uskutočnené v inej forme ako je tomu v prejednávanej veci, kedy započítací prejav bol uskutočnený osobitným prípisom. Banka tak musí urobiť minimálne doručenie výpisu, ale nevyklučuje to inú písomnú formu.

30.1.Podstatná časť ďalších odvolacích námietok žalovaného smeruje ku skutočnosti, že: 1/ dlžník v čase splatnosti kontokorentného úveru bol dostatočne solventný na vyrovnanie tohto dlhu a žalobca ako jeho konateľ úmyselne tento dlh nevyrovnal, 2/ dlžník v zastúpení žalobcom ako konateľom spoločnosti porušil ustanovenia zmluvy o kontokorentnom úvere, kedy väčšinu finančných transakcií presunul do inej banky, 3/ pred splatnosťou kontokorentného úveru si vyplatil vlastné pôžičky poskytnuté spoločnosti a iné pochybné pohľadávky napr. za poskytnuté služby, čím vykonával úkony znižujúce finančný stav spoločnosti, 4/ žalobca ako konateľ dlžníka uprednostňoval svoje záujmy, záujmy ostatných spoločníkov a tretích osôb pred záujmami spoločnosti, 5/ rozsudok je voči nemu nespravodlivý, pretože tento spor je zo strany žalobcu vykonštruovaný a nemorálny s cieľom ho poškodiť a vymôcť od neho neoprávnené finančné prostriedky. V uvedenom duchu je koncipované aj jeho vyjadrenie po vrátení veci dovolacím súdom súdu odvolaciemu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

30.2.Z obsahu vyššie uvedenej odvolacej argumentácie žalovaného je zrejmé, že zameriava pozornosť na celkové kroky žalobcu v pozícii ručiteľa kontokorentného úveru, ktorý si po subrogácii podľa § 308 ObZ neuplatňuje daný nárok od pôvodného dlžníka spoločnosti SLOVECO, s.r.o., ale iba od žalovaného, a zároveň zameriava pozornosť na kroky žalobcu učené v pozícii konateľa danej spoločnosti, súhrnne tak, aby poškodil žalovaného, od ktorého žiada uplatnený nárok.

31.1.Nakoľko vzťahy medzi spoluručiteľmi vychádzajúce z § 303 ObZ sa spravujú ustanoveniami ObZ, odvolací súd vyššie uvedené konanie žalobcu vyhodnocoval s poukazom na § 265 ObZ v spojení s čl. 5 CSP.

31.2.Ustanovenie § 265 ObZ vyníma z právnej ochrany taký výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, čím prenáša do právnej praxe všeobecnú zásadu súkromného práva v podobe zákazu zneužitia práva.

31.2.Zásady poctivého obchodného styku nie je možné stotožniť s inštitútom dobrých mravov. Ide o odlišné kategórie, aj keď isté prieniky medzi nimi je možné predpokladať. Poctivý obchodný styk je v porovnaní s pojmom dobré mravy užší a aplikuje sa nad rámec dobrých mravov (PATAKYOVÁ, M. a kol.: Obchodný zákonník. Komentár. 2. aktualizované vydanie, Praha: C. H. Beck, 2008, s.708). Zásady poctivého obchodného styku sú výrazom konkretizácie všeobecnejších morálnych zásad či noriem, vyjadrených v pojme dobré mravy. Ide o konkretizáciu noriem morálky na oblasť aplikácie konkrétnych spoločenských vzťahov, ktorými sú obchodné záväzkové vzťahy. Tvoria ucelený súbor zásad správania, ktorých dodržiavanie v obchodnom styku tento styk kvalifikuje ako poctivý. Pôsobenie zásady poctivého obchodného styku má ochraňovať zmluvných partnerov pre šikanóznymi tendenciami a praktikami v obchodovaní. O šikanovanie by išlo vtedy, ak by výkon práva zreteľne smeroval iba k zjavnému poškodeniu iných subjektov (rozsudok NS SR sp. zn. 3Obdo/11/2008). Pojem dobré mravy ako aj zásady poctivého obchodného styku patria medzi mimoprávne pojmy, pričom sú meradlom hodnotenia konkrétnej situácie zodpovedajúcej všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti.

31.3.Zneužitím práva je situácia, keď niekto spôsobí výkonom svojho subjektívneho práva neodôvodnenú ujmu inému. Takéto správanie, ktorým sa dosahuje nedovolený výsledok, je len zdanlivo dovolené. Výkonu práva, ktorý je vlastne jeho zneužitím, súd neposkytne ochranu (rozsudok sp. zn. 1Afs 107/2004). Podľa ÚS ČR IV. ÚS 195/2012 za zneužitie práva možno považovať konanie navonok dovolené, ktorým má byť však dosiahnutie nedovoleného výsledku (porovnaj aj ÚS SR IV. ÚS 25/2011, NS SR, sp. zn. 22Cdo 1917/2004, 22Cdo 1567/2004, ÚS ČR IV. ÚS 195/2012).

31.4.Konanie „in fraudem legis“ predstavuje postup, keď sa niekto správa podľa práva, ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnou normou nepredvídaný a nežiadúci (rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obo 161/2007).

32.1.V prejednávanej veci odvolací súd teda zvažoval aplikáciu § 265 ObZ a posúdenie skutkových zistení v spore aj cez prizmu uvedeného ustanovenia, avšak dospel k záveru, že konanie žalobcu či už ako konateľa spoločnosti SLOVECO, s.r.o. resp. v postavení nového veriteľa spoločnosti SLOVECO, s.r.o. po tzv. subrogácii, nemožno v kontexte celkových okolností hodnotiť ako výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku.

32.2.Rešpektovanie zásad poctivého obchodného styku je špecifické pre oblasť obchodno-právnych vzťahov, ktoré sa vyznačujú osobitosťou subjektov, ktorí vo vzájomných vzťahoch presadzujú svoje podnikateľské záujmy a nesú pri tom podnikateľské riziko. U účastníkov takýchto vzťahov sa potom predpokladá vysoká profesionálna úroveň. Vzhľadom k prevažujúcej profesionalite obchodno-právnych vzťahov je možné vo všeobecnej rovine konštatovať, že citlivosť k aspektom sociálnej spravodlivosti je v režime obchodného práva o niečo slabšia, čo môže viesť k tomu, že za poctivé v obchodno-právnej rovine sa považuje aj to, čo by vo sfére všeobecného občianskeho práva mohlo byť považované

za rozporné s dobrými mravmi. Aj podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 22Cdo/359/2007 sa normatívne systémy poctivého obchodného styku a dobrých mravov obsahovo nekryjú (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Obo 5/2022).

32.3. Vzhľadom na zákonom kladené kvalitatívne vyššie požiadavky na definovanie určitého konania ako konania v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, kedy nestačí iba „jednoduché“ konanie v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd v postupe žalobcu, či už ako konateľa spoločnosti SLOVECO, s.r.o. a súbežne ako spoluručiteľa so žalovaným v zmysle § 303 ObZ nevzhladol ako konanie, ktoré by sa dostalo do konfliktu s citovaným ustanovením.

32.4. S námietkou žalobcu, že nie je povinnosťou veriteľa skúmať, či má dlžník dostatok majetku na zabezpečenie pohľadávky, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, pretože § 303 ObZ je striktné pri vymedzení podmienky, kedy nastupuje inštitút ručenia a to „keď dlžník voči veriteľovi nesplnil určitý záväzok“. Z výslovného znenia predmetného ustanovenia je zrejmé, že ide o objektívnu kategóriu a nie je podstatné, či v čase splatnosti záväzku ho dlžník mohol alebo nemohol splniť. Ručiteľ pri prevzatí ručiteľského záväzku si musí byť vedomý, že jeho povinnosť splniť dlh dlžníka nastáva vždy, ak dlžník dlh nesplní. Právna úprava je v tomto smere jednoznačná, že ide o ručenie za dlh dlžníka z objektívneho hľadiska bez ohľadu na to, či dlžník je alebo nie je spôsobilý dlh uhradiť. V opačnom prípade by zákonodarca zvolil inú formuláciu predmetného zákonného ustanovenia, ktoré by reflektovalo na uvedenú subjektívnu (ne)možnosť plnenia dlhu samotným dlžníkom, napr. v znení: „Kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nemohol splniť určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.“.

32.4. Na základe uvedeného je potom právne bezvýznamné, že dlžník aj v čase splatnosti kontokorentného úveru resp. aj potom, ako žalobca za neho plnil, mal dostatok finančných prostriedkov na svojich účtoch.

32.5. Taktiež okolnosť, že žalovaný v tom čase nemohol zasahovať do chodu spoločnosti a nijakým spôsobom nemohol tento stav ovplyvniť, je rovnako irelevantná, kedy odvolací súd opakovane poukazuje na svoje odôvodnenie v bode 21., z ktorého vyplýva absolútna povaha ručiteľského vyhlásenia bez ohľadu na existenciu jeho statusu spoločníka, či konateľa v spoločnosti dlžníka.

32.6. V neposlednom rade ak právna úprava v § 307 ods. 1 a § 308 ObZ ráta s dvojakým následkom splnenia dlhu ručiteľom, nemôže potom ísť o právnu normu nedovolený, nežiadúci výsledok.

32.7. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie v oboch napadnutých výrokoch za vecne správne a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. Žalobca bol v odvolacom ako aj dovolacom konaní úspešný, z toho dôvodu mu odvolací súd priznal proti žalovanému náhradu trov odvolacieho aj dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 1 CSP).

34. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.